18

Letnik 2, osemnajsta cifra, izšla 16. junija 1993,
cena (ojej) 140 SIT

Ž

Še danes ne morem verjeti, da je to tako dober časopis za mlade, ki izhaja vsako drugo sredo.

še zmeraj šiba nagradna igra:

BESEDOLOVCI!!!

super nagrada:
SCOOTER STAR 90!

intervju:

ROBERTO MAGNIFICO

★ GRANDISSIMO ★

... in vse ostalo, kar sodi zraven takega mojstrskega časnika, na primer najnovejše vesti o slavnih ljudeh, pisma bralcev, pisma bralk, Easy Mucy tokrat prvič svetuje v kulinariki, horoskop, moda, žnabltalk, etcetera...

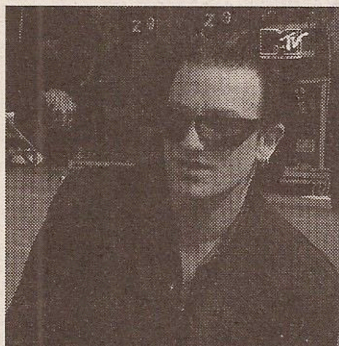
SOKOLI!

...kaaaaaj, ej, nismo vedeli, sori, res, majke mi, to ni fer, ej, res, mislim, kaj, porkodijo, kdo je podražal Ž, ej stoštrdst, kdo je pa še to videl, mislim, enega bom dol ruknu, tukaj vsi popizdevamo, ampak če malo drugače pogledamo, saj ste si sami krivi, če bi ga več kupovali, tudi cene ne bi morali nabiti, tako pa kaj, eden kupi Ž, potem ga pa trideset folka bere, a mislite, da nas šejki plačujejo, ej, al se boste naročali pa kupovali Ž, al pa Ž-jja ne bo, v glavnem, tule je nova cifra, pa ne mi jamrat, ker smo jo tako kul naredili, da boljša ne bi mogla bit, še zmeraj mi ne gre v glavo, ma kakšna podražitev neki, uščipni me, da bom ziher, da to ni nočna mora, AU, res ne spim, mislim, ej, sorry, ej, vsem se to dogaja, v tiskarni so rekli, da bojo štrajk udarili, če ne bojo dobili dovolj keša, ker jim je vroče in nas imajo poln kufer, ker vajenci za mašinami namesto da bi delali, berejo Ž in so v zaostanku s proizvodnjo, kar berite Delo, boste videli, da vedno za en dan nazaj pišejo, sploh ne morejo pisat o tekočih zadevah, še posebej, če zvečer bereš jutranjo izdajo, se takoj vidi, no, saj so kul fantje, ampak mislim, sori, ejga, se zgodi, boste morali pač malo prenašati višje cene, če bi se ta prav čas naročili, se vam to ne bi zgodilo, isusmajčice, mislim, tukaj je ta prav kaos, za znoret, kaj bomo pa zdaj, pa tako smo bili veseli, da smo edini slovenski cajtung, ki se toliko časa ni podražil, no, zdaj pa maš hudiča, ravno, ko se nam je fino zazdelo, ne zovi vraga, vrag na pragu, mislim, ej, sori, res ne vem, kaj naj naredimo, oblubimo, da si bomo prizadevali, da bi dobili staro ceno nazaj, pa tako fino je bilo, mislim, 85 SIT, taka seksi cifra, za ta denar še drinka nisi mogel dobiti, samo Ž se je dalo, zdaj pa še to ne, zdaj boste pa vsi mislili, da se nam gre samo za denar, buuuhuuuhuuu, ampak brez zajebancije, odrečem se honorarju, samo da Ž dobi svojo staro ceno nazaj...

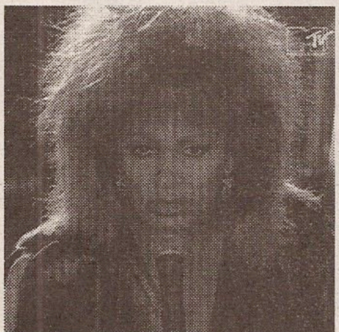
Uredništvo

KAJ JE NOVEGA NA EMTIVIJU?

Gledamo takole MTV, sateliti nam letajo nad glavami, čudo moderne tehnike... Zraven padajo fenomenalni komentarji, cepamo po tleh okoli TV-ja, koma. Smo rekli, zakaj pa ne bi še vam kakšen komentar poslali? Zakaj se skupaj ne bi imeli fino? No, ideja je bila sicer že stara, ampak smo se mučili s problemom, kako slike z ekrana spraviti na papir in končno nam je ratalo. Taraaa!!! Uspelo nam je. Z blaznimi izumi moderne računalniške tehnologije! Torej: kaj je novega na emtiviju?

U2 Bono ima najgrša očala na MTV. Ko so mu to povedali, je bil tako down, da je kar pretrgal priprave na ZOO tour in si pustil rasti kocine in vse. Zdaj se kuja in študira, kako bi se prikupil MTV-jevcem, da bi končno rekli, da ima seksi očala in da je nasploh seksi in... Potem je pisal na Ž, naši dežurni distress ekipi, kjer je dobil revolucionaren nasvet: kupi si nove špegle, mona!

Tina je stara že toliko, da bi lahko bila lahko moja babica, ampak še zmeraj dobr zgleda. Joj, poglejte ta video! Kako premetava tam enega machota po odru gor pa dol, rebra pokajo, ona pa gre: Be Gentle With Me. Eh, Tina, Tina.

Tale mamba je rekla vulevu kuše avek mua. Ampak Mucy se ne da. Takoj ji je povedal, da ne pada na modrce, ampak na tisto, kar je pod njimi.

To so pa naši ateji in mateji poslušali, po moje še pred **Beatlesi**. To je bilo takrat nekaj takega kot danes Metallica. OUOUAAA!!!

Ko smo tole poslušali, je crknil PC, šipe so pokale in neonke na stropu so crknile. Mislim, ta ta mala (nekaj takega kot Mimi), ta je tako vreščala, s takim glasom piskala, mislm, tuuu mač!

Madonna poje, kako preveč kadi, pa preveč pije, pa še zmeraj misli, da je taka, kot Marilyn Monroe, na koncu videa pa na isto foro umre kot "original". Škandalozno tračevsko vprašanje: ALI BO MADONNA PRENEHALA PEVSKO KARIERO? Ali bo postala igralka in se začela drogirat? Ali bo Jonas Ž nehal brskat po mojem računalniku?

Ej, ampak postavca, postavca, kako te punce na MTV dobr zgledajo. Mucyju oči ven padajo, Zvone pregoreva, Jonas si že tiska povečavo, da jo bo imel za fototapeto, Dimc se z glavo meče v tla, ker bi jo rad fotografiral, ona pa mu pošilja nazaj Fuck Off pisma... Ludnica. ! Kristjana Baher, saj jo poznate, od ta starga Baherja hči. No, ta. A ni faca, no? Madona, kako lepa smrekca, bi jo kar podrl, kje je motorka?!?

Easy Mucy

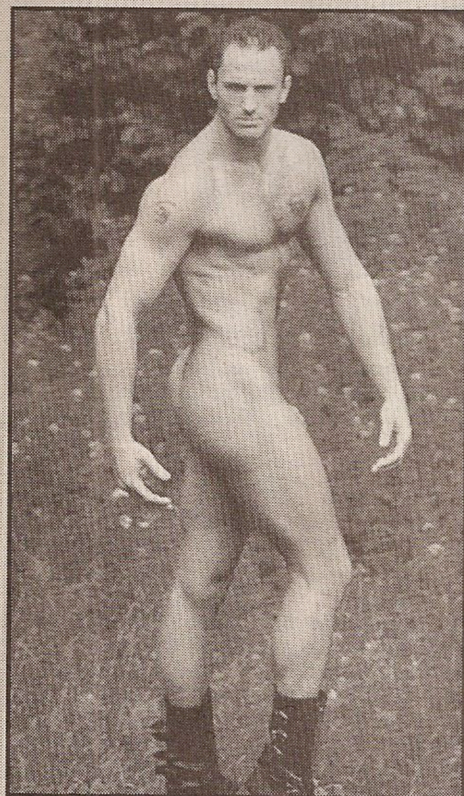

Madonna

Novo! Novo!

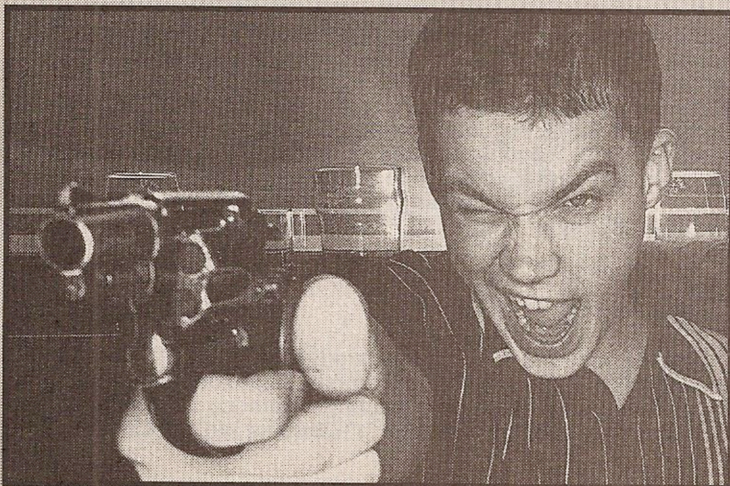
Ženske bluze iz novega space-age materiala "no-vision", nova modna norost v Franciji in ZDA! Na videz neobičajna bluza, ki pa je za oči kretenov, bebcev, idiotov, bedakov, lopovov, imbecilov, nevrotikov, psihopatov, manijakov, TV voditeljev in politikov popolnoma nevidna! Da, res je. Material "no-vision" je viden samo popolnoma normalnim ljudem. Presenetite svoje znance na naslednji zabavi. Cena bluze 600 DEM, plačilo po povzetju. Pozor! Bluze so tudi na fotografijah in filmih vidne le normalnim ljudem!
Na sliki: Versacejeva bluza v modrem iz materiala "no-vision".

Mali oglasi

Pozdravljeni! Ime mi je Rudi, delam honorarno kot živi kip. Postavite me na svoj vrt in uživajte v moji nepremičnosti. Obvladam nad 400 poz, pišite za katalog. Ponudbe pod "Samo poleti!"

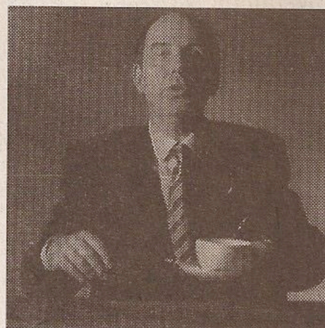

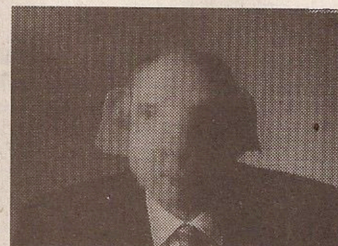

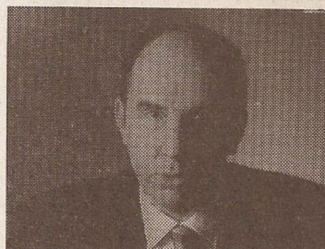
ČVAKA: lat. (chvaka lucida) je norec v lahkotnejši izvedbi, nekoliko načet, počen, odštekan, na robu resnične norosti, človek, ki je pripravljen peti na drevesu in lahkotno tekati po avtobusu.
Opomba: Če se vam primeri, da imate v ustih cigareto, iz škatlice pa jemljete novo, dobrodošli v svet Čvake.

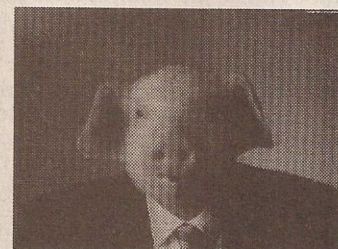

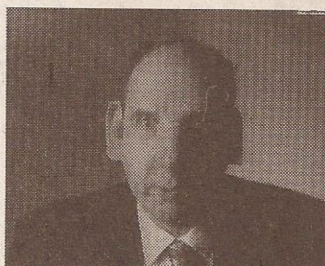
DŽIRLON predstavlja:

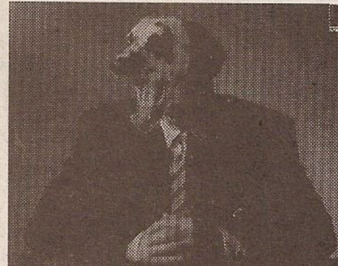

Novi BING BONG čaj za učinkovit face lifting!!!
Ste naveličani svojega izgleda? Na svojem obrazu opažate vsak dan nove in nove gube? Ste za lepotne operacije v zadnjem letu zapravili že več kot 800.000 DEM?
Potem je čaj Bing Bong kot nalašč za vas! Ne odlašajte niti trenutek, pokličite nas na telefon 99 43 222 1562 in v roku osmih dni boste na dom prejeli učinkovit zeliščni preparat, ki vam bo v hipu spremenil izgled brez nadležnih lepotnih operacij! Učinek zagotovljen, plačilo po povzetju! Tudi lastna mati vas ne bo prepoznala! Presenetite svoje prijatelje! Razveselite svoje domače živali!

Na sliki: zadovoljni kupec demonstrira učinek Bing Bong čaja.

Ste se naveličali življenja? Vas vleče v neznano? Imate morda soseda, ki bi se ga radi znebili? Vas maltretirajo starši?
Vse težave rešujem s svojim koltom Smith & Wesson, s katerim sva nerazdružljiva prijatelja. Uživam v streljanju, naveličan sem papirnatih tarč. Če imate delo zame, pošljite ponudbo pod "Puf, puf, maderfaker!

Dragi EasyMucy!

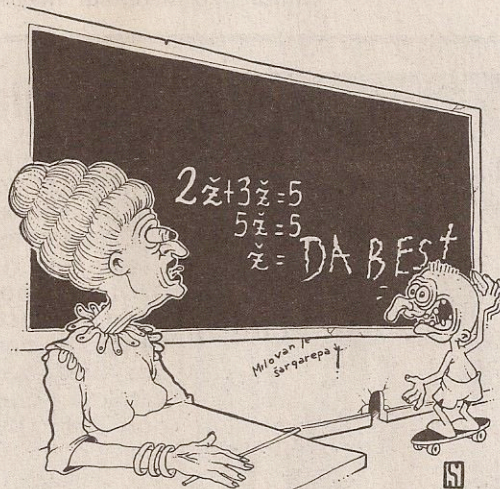
Najprej moram pohvaliti tvoj "VRUUUM" kotiček. Res na prav zanimiv način predstavljaš avtomobile; drugače, pestro, privlačon, z ravno pravšnjo mero humorja. Zelo domiselno. Tudi ostali članki so, moram priznati, kar posrečeni. Samo tako naprej.
Tako. Sedaj pa k bistvu: Danes sem v Ž-ju prebrala tvoj članek "LIVING ON THE EDGE". Res strinjam se s teboj, da so ti "Fitipaldiji", kot jih imenuješ, prav nesramni. Na vsak način te hočejo prepričati, da je tvoj avto največji krš in da si totalna nula, ker se voziš s takšnim avtom, oni pa so največji tipi, ker res vedo, kaj je "avto". Vsiljujejo ti svoje mnenje in te ne pustijo pri miru, če tudi ti ni do pogovora. Po mojem mnenju (in izkušnjah) so 90% od teh mulci, nevzgojeni, ravno v pravih letih, ko se jim nabira v krvi toiko adrenalina, da se ob svojih avtomobilskih izkušnjah razbijajo v prometu. Dobijo v roke izpit in hiter, dober (subjektivno mnenje posameznika) avto in ponorijo. (Seveda izjeme obstajajo.) Izkušnje pa pridobivajo na zelo drag način, ki tako veliko mladih stane celo življenja. Groza. Jebi ga. Če že ne gre drugače.
Ampak jaz jih tudi ne morem vedno tolerirati. Včasih gredo čez vse meje. Najprej zašimfajo moj avto (brez vzroka - kaj pa koga briga s čim se jaz vozim), nato pa pridajo še smetano: ženska za volanom. BLJAH! Potem pa res popizdim. Tu in tam jim res moram pokazati kaj lahko malo spretnosti naredi iz ene stare stoenke, ko se "mora" pomeriti s kakšnim Suzukijem Swiftom ali Hondico. Tako lahko vsaj realno ocenijo svoje spretnosti in sposobnosti za volanom svoje "dobre mrcine". Menda pa se bo le kdo zamislil in se naučil vsaj parkirati, če že ne spodobnega obnašanja na cesti. Imam pa en problem in ti pišem prav zato, ker upam, da me boš razumel. Kot sem že rekla, imam eno staro stoenko (l. 78), ki sem jo tako rekoč sama nazaj v življenje spravila. Je del mojega vsakdanjika, rada jo imam in je ne bi nikoli mogla zamenjati za kaj drugega. A razumeš? Rada imam svoj avto (vzrok: sentimentalnost? navezanost?) in sploh ne razumem ljudi zakaj kar naenkrat tako negativno sprejemajo te YU "krše", če pa so še pred leti ponosno vozili v novi stoenki. Kaj pa ima že en avto opraviti s politiko?!
Aja, problem, seveda. zelo rada bi prišla kdaj skupaj z ljudmi, ki pa vedo kako je imeti rad avtomobil. Ali je kje kakšna možost tudi zame? O tem sem zelo malo informirana. Vem, da je bilo v Mariboru srečanje ljubiteljev Mini Morisov, ti si pisal o klubu Citroen (za katerega tudi nisem vedela). Kaj pa jaz? A lahko tudi jaz kje sodelujem? V pričakovanju, da me ne boš pustil na cedilu in mi odpisal (če objaviš ali ne mi je šajs egal, ker je tako predolgo) te pozdravljam in ti želim še veliko užitkov s tvojim železnim prijateljem.

Metka

P.S.
Kot majhno pozornost ti poklanjam sliko 2 2CV-jev.

Ej, mislim, ne sliko, cel plakat si mi poslala, ljubim te. Mimogrede, a imaš kakega tipa? Prav rad bi uletel... Najprej sem mislil, da si spačkarica, zato sem toliko bolj pozijal, ko sem videl, da voziš stoenko. Sicer ravno ne maram teh avtov (lastniki so velikokrat totalna goveda, ki mislijo, da imajo BMW). Gre za splošno nepriljubljenost. Prve 101 so imele namreč Fiatov motor, živahno zverinico, ki so jo potem nadomestili z zelo slabim Zastavinim, ki je samo na videz zgledal kot original. Stoenke so še vedno dobro letele, ampak je bilo splošno dejstvo, da 101 samo enkrat "do fula" nažuliš, potem je motor za smeti. No, vsaj z našo bivšo je bilo tako. Čeprav nisem neki ljubitelj Zastave, pa spoštujem to, da si upaš imeti star avto, da vidiš v njem eno dušo in da trmasto in ponosno šibaš svojo vižo, ne jebeš ostalih, ki ti težijo... Žal ti ne morem pomagat. Verjetno pa imajo Italijani kak Fiat klub, v katerem boš ziher pobrala kar nekaj zanimanja, ker 101 v Italiji ne obstoja. Pri nas, kolikor vem, take scene ni. Žal. Rad bi videl, da bi našla zase eno klapo, ki bi te razumela. Fejst punca si. Hvala za spačke, mislim, v rit se mi bo strgalo!!! Ha, na koncu ti lahko, kot ta pravi šoferki, pošljem še naš spačkarski pozdrav: PA DOBRO VOZI! Pa vseeno, kupi si spačka...

Easy Mucy

Hej!

Pišem vam že četrtič! Sploh me ne jebete 5%! You bloody bastards! No ja, naj vam pohvalim cajtng, ker je res super! Čist sem obsedena "Ž" njim! Prejšnji teden sem že od nedelje komaj čakala, da pride sreda. In je prišla sreda. In kaj storim jaz? Nič! Pozabim kupit Ž! In mi ob 19.45 pravi cimra: "A si ti kupila Ž?!" Skoraj bi dobila popizditis! Pravzaprav ga že imam, odkar vem zase! Ampak ta je lažje oblike! Ne se bat! Nič vam ne bom storila! Pri priči mi objavite čisto majhno slikico Andrewa Eldritcha iz skupine The Sisters of Mercy. Prosim! Nikjer ne dobim nič od njih oziroma njega, pa tako peklensko dobri so! Kar poslušat jih pejte, boste slišali, kaj se pravi dobra muzika! Ali pa recimo Culti! To je to! Ali pa nekaj frišnega: Brett Andersen in skupina Suede! Če mi kaj od tega objavite, ste zlati!
Naj se še pohvalim, da imam v torek (15.6) rojstni dan! Drugi da bom pa dobila najboljše darilo, ki si ga bom kupila kar sama. "Ž"!. No, dosti bo teženja in pametovanja! Imejte se in na kolenih vas prosim, objavite to pismo!

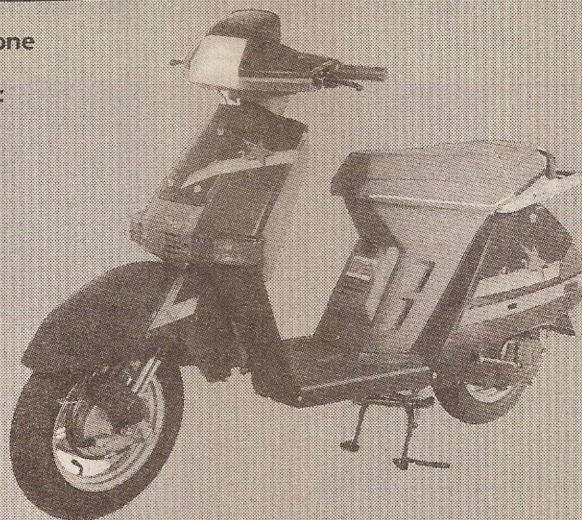
Andreja, Kočevje

Bog!

Že kar na začetku: tisti strip na sredini je KURČEV (absolutli). Aja, Jonas, s Pattonom sta krasen par. Tisto fotko že mam na zidu. Ko mi je danes zjutraj ena teta v zameno za 1750 sitov dala karto za koncert od Fejtov, s'n najprej kušnla karto, pol pa

BESEDOLOVCI!

Jes, jes, še zmeraj se gremo te reči, nagradne igre in podobne zadeve. V prejšnji številki je bila zagonetna beseda skrita v Draženovem tekstu o filmu Trespass, beseda pa se je glasila: MOMINODVESP - PSEVDONIMOM
Uganka seveda ni bila pretežka, zato smo dobili kar lep kupček dopisnic. Najboj se je potrudil Gregor iz Frankolovega, ki je poslal kar petdeset dopisnic s pravilno rešitvijo. Je bil pa Grega jako zvit in je kupon iz Ž-ja kar prefotokopiral in ga razmnožil, to pa ni po pravilih. Če hočeš sodelovati v igri, je treba kupiti Ž! Lahko jih pa kupiš tudi petdeset, nimamo nič proti. Še dobro, da so bili ostali Ž-jevi čitatelji bolj pošteni in pridni.
Žrebal je Zvone in izžrebal eno fajn punco. Vespo PIAGGIO dobi:

Živa Girandon, Kalanova 7, 61215 Medvode

ČESTITAMO, ČESTITAMO, ČESTITAMO, ČESTITAMO, ČESTITAMO!

Gremo naprej. Pravila igre poznate? V Ž-ju morate med vsemi članki najti besedo, ki je napisana narobe. Na primer, če v nekem članku najdete takle stavek:

...potem sem ga pa udaril po gobcu, da je kar linpečop...,

je nagrada že skoraj vaša. Ker je v stavku ena čudna beseda, ki jo dešifriramo tako, da jo preberemo od zadaj naprej: "POČEPNIL"! Pravilno rešitev (besedo) napišete na kuponček, ga prilepite na dopisnico in ga pošljete na naš naslov: **Revija Ž, Delo revije, Dunajska 5, 61000 Ljubljana. Pozor, brez kupončka ni nagrade!**
Še namig: tokratno skrivnostno besedo iščite v horoskopu!

Kaj pa nagrade? Še bolj super kot zadnjič! Izžrebali bomo kar šest srečnežev, eden dobi ful dober **SCOOTER STAR 90**, peterica pa prejme ure **ZEON**.
Res dobre ure, res dober skuter, da se ti zmeša.

Torej, na lov!

Ime in priimek: ____________

Naslov: ____________

Rešitev: ____________

zaplesala po celem Maxu. Blazno! A ni taboljše! V sredo bom na Fejtih, v četrtek pa bo moj šestnajsti rojstni dan! Mislim, če je Mike fajn tip, mi bo čestital.
No, pa če Mucyju nekaj. Lani je ena moja frendica na Dunaju brezpogojno hotla enemu frendu kupit Zippota. Bila je čisto strgana nanje. Pa je nisem razumela. Ampak zdaj jo. Tudi mene je ful strgalo. Nora s'n na svoje visoke črne patike, pa čeprav niso originalne All Starke. So cele svinjske (proč z vodo) in že razpadajo (jeba!). Če se tak normalno bedno počutim, dam not bele vezalke. Ko pa s'n norela za enim tipom iz moje šole, s'n dala not rdeče vezalke (divota), pol pa s'n ga vidla, ko se je veso po neki k.... (joj!), pa s'n takoj dala not črne vezalke. Nekaterim je to blazno smešno. Ko jih jebe! Moje patike so tabolje! Tolk da vete! Joj, še to! Grem jaz danes po ulici, pa en taki slatki hrošč, celi spoliran, parkiran tam na pločiku, pa grejo eni degeni mimo pa so ga tak zašinfali! Mater jim vidim! Če bi bla oborožena, bi jih v momentu vse pospravla!

Mojca, Maribor

Hau!

Prosila bi vas za eno uslugo. Nekaj številk nazaj ste objavli intervju z ljubljanskim indijancem. Rubrika mi je blazno všeč. V glavnem ta ti čuti tisto pravo, ne simulira kot marsikdo, kot vsak, s katerim sem se že poskusila pogovarjati. Tip je spoznal resnico in res je, da imamo dovolj življenja tu, med vačičuni (belci), ki ne poznajo obvladanje resnice... Že pred branjem sem vedela, da tip razmišlja čisto po naše.
Dost, dost. Preidimo k stvari. Zelo rada bi se pogovarjala o tem z rdečim bratom in mu z nakupom naredila malo prometa. Vendar vem, da ga bom lahko našla le z vašo pomočjo. Če lahko, mogoče bo težko, objavite njegov naslov v vaši nasledji številki Ž-ja, da bom lahko šla potem za nekaj dni v Ljubljano zabluzit. Upam, da boste znali brati mojo pisavo, ker se ne potrudim, da bi pisala lepše, sicer pa, zakaj bi se pa, če mi pa najbolj paše pisati tako. Želim vam veliko uspeha pri izdajanju časopisa.

Andreja, Slovenske Konjice

VSE, KAR MORATE VEDETI O SOKOLIH

Najboljši in najbolj popularni domači bend, ki si ga morate nujno še zadnjič pogledati na enem njihovih zadnjih koncertov, preden se bodo za nedoločen čas posvetili vsak svojemu delu.

Bend sta ustanovila Dare in Pero. Pankrti so razpadli in leta 1988 se je Pero spomnil, da bi bilo treba spet malo špilat, narest nekaj v slovenskem rokenrolu. Srečala sta se na koncertu v Študentskem naselju in ob kozarčku sta se dogovorila, da bi naredila nov bend. Začela sta iskati glasbenike, ki bi še spadali zraven. Dare je takrat špilal z Laibachi in od njih je k Sokolom pritegnil še Ota Rimeleja, kitarista, in bobnarja Romana Dečmana. V tej postavi so posneli prvo ploščo Bitka za ranjence, ki je bila drugačna od drugih dveh. Snemali so v studiu Metro, kjer se jim je pridružil tudi šef studia Iztok Černe, ki je igral kitaro. Ta glasba je bila uporabljena v predstavi Komedija zmešnjav, ki so jo takrat igrali v Drami. Potem pa sta kitarist in bobnar odšla, ker nista verjela, da bi bili Sokoli lahko uspešni. Potem so prišli novi. Na Daretovo pobudo je prišel Ivan Bekčič, ki je s solo kitaro precej pripomogel k prodornejšem zvoku, v istem času pa je prišel tudi ritemkitarist Zvone Kukec. Tudi precej bobnarjev so zamenjali, ker dolgo niso našli pravega - bili so iz drugih voda, ne iz rokenrola, ki se jim je zdel preenostaven. Na Mariji pomagaj je bobnal Šeki Gayton, bobnar Zabranjenega pušenja. Takoj po snemanju ga je zamenjal zdajšnji bobnar Marko Bertoncelj, ki ga je pripeljal Ivo, saj sta igrala in še vedno igrata skupaj tudi pri Mad Dogih. V tej postavi so Sokoli največ nastopali in tudi posneli zadnji album Satan je blazno zmatran. Prvi album se ni ravno dobro prodajal. Takrat Sokoli še niso bili tako popularni in so kakšno leto igrali naokrog zastonj - le za večerjo in ozvočenje. Z Marijo pomagaj pa so se prebili na vrh slovenske rockovske scene. Pesmi Čist nor, Drugi svet, Istina ... so že skoraj ponarodele. Po zaslugi zadnjega hita Greva punca v južne kraje, prejšnjih Ko so češnje cvetele in drugih, se tudi zadnji album Satan je blazno zmatran približuje nakladi prejšnjega.

Večina skladb nastaja tako, da Pero prinese besedilo in nekaj osnovnih akordov, potem pa skupaj naredijo aranžma. Kot pravijo, so glasbo za zadnja albuma tako naredili v mesecu dni, potem so jo posneli - in nato začeli predstavljati na turnejah. Nastopali so veliko, praktično vsak konec tedna, z mesecem dni zimskih in dvema mesecema poletnih počitnic. Toda ravno zdaj napovedujejo, da bodo nekaj časa počivali, ker se je Pero utrudil nastopanja, pa se lotil snemanja solistične plošče, ki se, tako pravi, precej razlikuje od tega, kar je delal s Sokoli.

Marko o Sokolih

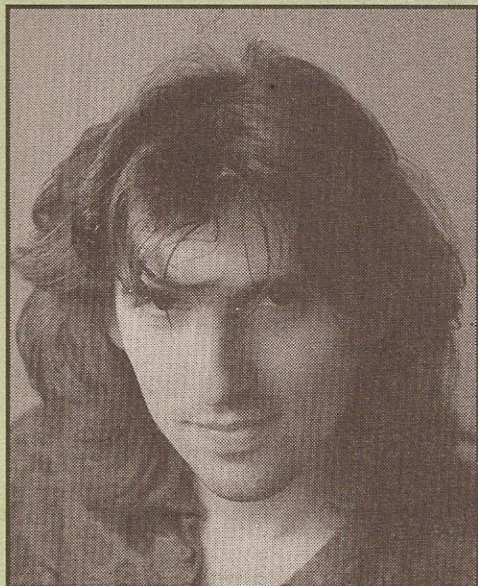
Moti me to, da nismo vedno točni, malo zamujamo na koncertih.
Dare - ima že prakso, včasih mi pomaga, kadar ritem malo opeša.
Ivan - najboljši rokenrolovski kitarist v Sloveniji.
Zvone - odličen ritemkitarist, ki ima tudi nekaj solističnih vložkov, tudi z njim se zelo lepo ujameva.
Pero - včasih poje sam zase, pozabi tekst, pozabi vstopit, ampak se sploh ne opazi.

Pero o Sokolih

Marko - njegove prednosti so, da je visok, priden, skrben, lušten. Zelo zgledno skrbi za nalaganje opreme.
Dare - legenda slovenske bas kitare.
Zvone - ima enega najboljših odrskih nastopov pri nas in dosti oboževalk.
Ivan - zelo senzibilen kitarist, daje dušo komadom, nas dobro zalaga z zelenjavo, ki jo bend potrebuje na dolgih turnejah.
Pero - najboljši nogometaš v ekipi; Sokoli so zmagali na turnirju najpopularnejših slovenskih skupin.

Po nastopu tako "sesutih" Sokolov pa še niste imeli prilike videti. Rokenrol je garaški "šiht"!!!

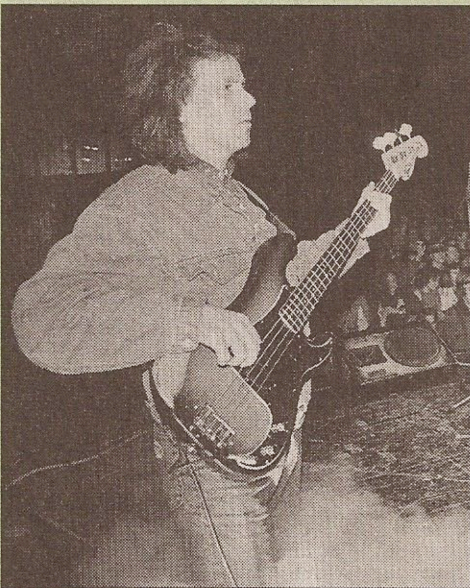
ZVONE KUKEC

Kje si igral pred Sokoli?
Začel sem leta 1982 z bendom Marcus 5, ki je bil tedaj med mladimi perspektivnimi funkovskimi skupinami. V njej je pel Vinci Vogue Anžlovar, Borut Kržišnik je igral kitaro, basist je bil Jani Hace bobnal je Friderik Vargason. Potem smo imeli bend Monroes, ki je veliko obetal in neslavno propadel. Vmes sem še dolga leta fural projekt Johnny Guitar And The Hitchikers - to pa je bila rokenrol skupina, ki je z leti postajala vedno trša. Veliko smo igrali po diskotekah in okrog. Pred štirimi leti sem prišel v Sokole.
Kdo je bil tvoj vzornik?
Sem predvsem kitarist. Kot avtor glasbe nisem naredil kaj posebnega. Moj vzornik, zaradi katerega sem sploh prijel za kitaro, je Jimi Hendrix. Že v osnovni šoli sem tripnu nanj, pa še zdaj mi je všeč. Moja diskoteka je zelo pisana, imam od Elvisa Presleya, pa plošče Muddya Watersa iz leta 1948, ogromno imam starih blues plošč, imam rockabilly, elektronsko muziko, veliko črnskega funka, tudi plošče iz obdobja novega vala, punka, novega metala... Zelo pisana diskoteka. Iz novejšega obdobja pa me zelo navdušujejo kitaristi, kot so Eddie Van Halen - Eddie je zame mojster, zelo mi je všeč tudi Zakk Wild, ki igra pri Ozzyu Osbournu, Matallica, Megadeath pa kompletna Seattle scena, še posebej Temple of the Dog, Soundgarden in Alice in Chain, drugače pa so meni absolutno najbolj všeč ZZ Top. Definitivno - moj bend. Ja, pa Tom Waitsa nikakor ne smem pozabit.

Dare o Sokolih:

Pero - zelo pozitiven človek, ve, kaj mora narest. Ima odlične tekste, je zelo dober frontman, če se mu da. Zna delat s publiko. Njegova slaba lastnost pa je ta, da je včasih malo len.
Zvone - dober performer in dober prijatelj, natančen, dober kitarist, obvlada ritem. Nikoli te ne pusti čakat. Posluša ogromno muzike. Mogoče je malo koleričen in včasih malo preveč govori.
Ivan - zelo miren človek, posvečen poslanstvu kitarista. Je edini, ki živi in dela samo za glasbo. Dober in kreativen kitarist. Ampak zanesti nanj se pa ne smeš preveč, je zelo easy, pozabljiv. Zelo so se norčevali, ko je hodil h Kitajki, da se je skuliral. Vedno zamudi in kaj pozabi, klicali so ga Kitajc, ko je bil obseden s tem, sicer pa mu je tudi glasba obsesija.
Marko - najbolj odprt človek v bendu. Je iz Škofje Loke. Zelo dober in točen bobnar. Zelo dober spomin ima. Zmeraj točen na vajah in na špilih. Najslabša lastnost je, da po špilu vedno zvleče Dareta in druge v Palmo, da se skupaj napijejo, saj na špilu nihče ne pije. Pero pa gre zmeraj domov, nikoli ne nori z drugimi, tudi Ivan gre malokrat, ker je utrujen od blaznih solaž, Zvone pa gre kar večkrat z njima.

Katera naša skupina ti je najbolj všeč?
Ogromno naših bendov mi je všeč, čeprav je med našimi glasbeniki ogromno pljuvanja in je to tudi eden izmed razlogov, da Slovenija ne premore več kot štiri ali pet bendov, ki so omembe vredni. Šank Rock so kot kompleten bend fenomenalni, všeč mi je Zvone Hrnec iz Chateauja, Mark Čuček je kitarist z veliko okusa, Marko Lebar, Miha Stebej. Všeč mi je tudi to, kar dela Žan s svojo bando, pa Predin kot lirični pesnik, Kreslin - simbioza z etno muziko, cover bend Night Jump, Delirium, Bombe, Pop design... A sem še koga pozabil omenit? Vsi ki trdo delajo in verjamejo v svoje delo...
Te je bilo kdaj strah, da boš postal alkoholik?
Imam zelo velik odpor do alkohola. Zelo rad imam dobro vino, rad imam škotski in irski viski in sem velik ljubitelj francoskega konjaka. Vendar samo v zmernih količinah, da še veš, da je to dobro.
Kaj pa na koncertih?
Ko so začeli Sokoli igrat, smo imeli blazen zalet, to je bilo, da te kar raznese: to se je pilo in jedlo in ga biksalo okoli. Potem pa ti stvari postanejo posel. Ko tako noriš vse petke in sobote, pa včasih še četrtke, te to tako sesuje, da smo bili ob nedeljah skoraj vedno bolni. Posel je pač treba resneje jemati. Folk, ki pride v dvorano, plača vstopnico in hoče za to nekaj videti in se zabavati, saj niso plačali za to, da bi gledali pet pajacev, ki se sami sebi zdijo zelo zabavni. Zato smo potem opustili alkohol v bendu, tako da zelo malo spijemo, samo toliko, kolikor nas žeja daje. Raje gremo po špilih v Palmo.
Te starši radi gledajo po televiziji?
Z očetom sem imel zaradi glasbe približno trinajst let vojno in šele v zadnjih dveh letih, ko je videl, da sem po televiziji, v časopisih in da tudi kaj zaslužim s tem, je spoznal, da je to tudi resno delo in z veseljem spremljajo mojo kariero. Še bolj pa starši moje punce.
Kaj pa punca?
Ona je tega zelo vesela, ker vidi koliko mi to pomeni in rada gre z mano na ljubljanske koncerte, sicer pa ima toliko svojega dela, da nima časa pretirano poglabljalati se v Sokole.

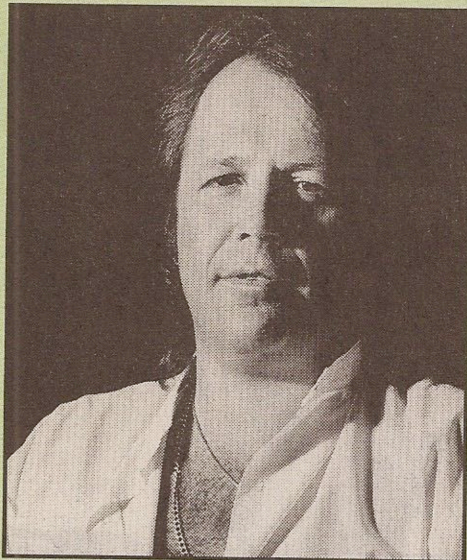
DARE HOČEVAR

Kako si se naučil igrati?
Nekaj sem se naučil v šoli, kjer sem se učil igrati violino, ki je zelo podobna basu. Potem pa sem se sam učil naprej. Bolj resno sem vadil pri petnajstih letih. Prvi uspešnejši bend je bil Horizont, ki je bil precej popularen leta 1977. Bila je dobra postava - pel je Vlado Kreslin, igral je tudi Iztok Černe, ki je bil nekaj časa tudi pri Sokolih. Tam sem se ogromno naučil - v placih se ne moreš naučiti vsega, najpomembnejši so nastopi na odru. Potem pa sem bil v jazzovskem bendu brez imena, s katerim smo naredili nekaj zelo dobrih posnetkov, ki pa jih, žal, ni nihče slišal.
Potem sem igral pri Orkestru Titanik, tudi zelo odštekana zasedba. Ena boljših pa so bili Otroci socializma. Pri tem sem mogoče še najbolj užival. Posneli smo sicer samo eno kaseto, je pa ta tako dobra, da jo še danes rad poslušam. Potem pa so me povabili k sodelovanju Laibach in z njimi sem igral sedem let. To pa je bila moja največja izkušnja v življenju. Glasba mi je bila malo tuja, čisto drugačna od tistega prej, zelo natančen, točen sem moral biti. Na začetku mi je bilo malo težko, kar debelo sem gledal nekaj časa, vendar me je muzka tako zanimala, da sem takoj privolil, ko so me povabili. Ogromno sem videl, prepotoval sem veliko sveta, srečal veliko glasbenikov in zraven sem se imel fino. Počasi sem tudi notri padel, ampak čisto pa ne, nikoli. Nehal sem zato, ker mi ni več zneslo. Posneli smo Bitko za ranjence in smo čedalje več igrali, ko smo šli v studio snemat zadnjo plato Satan je blazno zmatran, so šli oni ravno na turnejo, tako da sem potem nehal sodelovati z Laibachi.
Pa imaš že konkretne načrte, kaj boš počel, ko boste Sokoli nehali?
Ne, nimam. Imam pa to srečo, da imam status svobodnega umetnika. Vsaj to mi je dala ta država. Pa še to na račun Laibachov.
In kaj počneš v navadnem življenju?
Pripravljam kakšne koncerte, miksam zvok. To je pač izhod v sili. Včasih je tudi blazno zoprno. Zadnje čase se posvečam predvsem glasbi, ker mi gre drugo na živce.
Te sin rad gleda po televiziji?
On je bolj fan Laibacha in je mogoče zdaj malo razočaran, ko sem pri Sokolih, ampak mislim, da je kar zadovoljen.
V kateri skupini bi bil najraje, če ne bi bil pri Sokolih?
Pri Living Colour bi bil najraje. Ko smo bili z Laibachi v Ameriki,na turneji, smo vedno igrali dan za njimi, tako da jih nikoli nisem mogel videti.

Zvone o drugih:

Marko - je človek stroj. Sploh ne veš, da ga imaš v bendu, opaziti ga je šele, ko deliš honorar. Človek brez zahtev, ki odlično obvlada svoj posel in je bil v treh letih vedno stoprocentno na odru, popoln profesionalec.
Ivan - je poseben tič. Nekaj časa se nisva najbolje razumela, zdaj pa zelo dobro sodelujeva. Je velik garač in veliko dela, ukvarja se samo z muzko, je pa zelo muhast in trmast.
Dare - starina je legenda bas kitare v Sloveniji. Na odru ima zmeraj obraz Clinta Eastwooda - mrtvo hladen killer. V bistvu pa je eden najbolj zabavnih ljudi, kar sem jih kdaj srečal, najboljše šale pa stresa ob štirih, petih zjutraj, ko gremo vsi zaspani s špila in se komaj izvlečemo iz kombija, takrat se mu režimo kot idijoti.
Pero - o njem je že toliko povedanega, da ne vem, kaj bi še lahko rekel. Malo se je že zmatral, včasih je bil bolj poskočen, tako da mu bo mogoče ta pavza prav prišla.
Zvone - jaz neizmerno uživam na odru. Z leti sem postal profesionalec, svoj posel obvladam in ga jemljem sila resno, nikoli nisem zadet ali kaj podobnega.

PERO

Kdaj si se začel ukvarjati z glasbo?
Že v gimnaziji sem pisal tekste, ki sem jih potem posnel z Vitezi obložene mize. S Pankrti smo začeli leta 1977. Zbral sem električno ekipo, prej sem delal akustične stvari. Vadili smo štirinajst dni, potem pa smo začeli nastopat.
In vzorniki?
Teh je cela vrsta. Prvi bendi, s katerimi sem rasel, so bili Rolling Stones, ki so še zdaj moj najljubši bend, pa Kinksi, Troggsi, Bob Dylan, Donovan, blues, Bo Didley, Chuck Berry, B.B. King, Johnny Cash, Kris Kristoferson. V sedemdesetih so prišli zraven še David Bowie, Lou Reed, Roxy Music, Sex Pistols, Clash, raggea, Peter Tosh, pa Calypso, Bruce Springsteen, Leonard Cohen, Ramones, Motorhead, ...
Koliko si prispeval k napredku slovenske kulture?
Zelo veliko. Težko bi opredelil slovensko kulturo nasploh, kaj šele moj učinek. O tem bodo pisali knjige čez sto let. Upam, da bodo Slovenci takrat tako pametni, da bodo znali to cenit. Zdaj pa mislim, da še ni čas, da se to ocenjuje. Mislim pa, da je rokenrol dosti pomenil za slovensko kulturo, predvsem politično v sedemdesetih in osemdesetih letih.
Koliko si star navznoter?
Zelo blizu tistemu, kot sem navzven. To je malo več kot trideset in manj kot štirideset. Natančno osemintrideset.
Bi šel spet v prvi letnik gimnazije, če bi imel to možnost?
Seveda bi šel. V gimnaziji sem se dosti bolje počutil kot v osnovni šoli, ker so nas tam zelo zatirali. V gimnaziji pa smo imeli najbolj nore čase. Popivali smo veliko več kot kdajkoli, bili smo brezskrbni, družba je bila v redu.
Te je bilo kdaj strah, da bi postal alkoholik?
Prav zares ne, ker moj želodec ne prenaša neomejenih količin. Po neki meji se mi pijača ustavi. Mati narava me je pač obogatila s to lastnostjo, ki je mogoče hvalevredna, čeprav se včasih reprezentatira v kakšnih težavah, želodčnih, mislim.
Ali otroka in žena spremljajo tvoje nastope?
Ja, kakor kdaj. Če sem v dobri formi. Ampak ne prizanašajo s kritikami.
V kateri skupini bi bil najraje, če ne bi bil pri Sokolih?
Včasih sem si najbolj želel, da bi igral v jugoslovanski nogometni reprezentanci na svetovnem prvenstvu v fuzbalu. To je taka želja, da pred sto tisoč navijači zapoješ himno. Jaz imam lahko samo svojo skupino. Lahko pa vprašaš, s katerimi glasbeniki bi rad igral.
Katere glasbenike bi rad imel v skupini?
Na ritem kitari - gotovo Keitha Richarda, solo kitara - recimo Slasha, na bobnih - Zikota, bobnarja Buldožerjev, na orglicah mojega prijatelja Borča, imel bi ene tri gospe pevke, ki so pele z Dylanom na albumu Slow Train Coming, na orglah bi imel Ala Cooperja in na klavirju Nikyja Hopkinsa, pa Lesterja Bowiea na trobenti.
Kako se pri nas obogati z rockovsko glasbo?
Mislim, da je glavno, da nikoli ne misliš na to, kako bi obogatel, pa na to, da se v Sloveniji tako in tako ne da obogateti.

Ivan o Sokolih:

Sokoli smo zelo različni ljudje glede verskih prepričanj in pogledov na svet, razlikujemo se tudi po tistem, kar počnemo v privatnem življenju, in mogoče je prav ta mešanica pripomogla k uspehu.
Zvone - največji prispevek je dal k imidžu in scenskemu delu benda. Moti me to, da ima včasih nogavice adidas in je zgoraj modra črta, potem rdeča in spodaj zelena, saj se mi to zdi povsem zgrešeno, ker imam jaz ravno nasprotno.
Dare - krasne bas linije, je na začetku je ozvočeval Sokole, ko še nismo imeli Iztoka. Za moj okus ima prevelika ušesa, to je grozno grdo gledat.
Mare - stabilna oseba za bobni, ampak ima prevelike podplate.
Pero - lider, vanj so usmerjene vse oči. Ko pri Istini izvleče tisti robec, je zmeraj svinjski in smrdi kot svinja in potem ga še nalašč tlači pod nos.
Ivan - najboljše pri meni je, da sem človek in to ženskoljub, po moje mi nobena punca ne more tega zamerit.

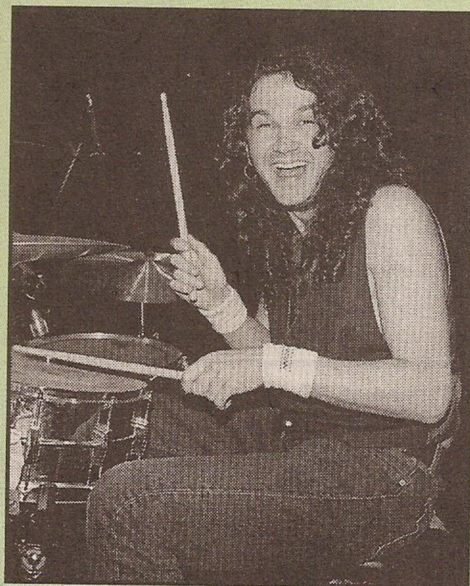
IVAN BEKČIČ

Kaj počneš, kadar nisi s Sokoli?
Malo poučujem kitaro, tu pa tam posnamem kakšno reklamo. V glavnem se vse vrti okrog muzike.
Se kdaj naveličaš samega sebe?
Mislim, da se vsak. Zjutraj se zbudiš in se ti ne ljubi vstat. Rad bi, da bi bil še bolj cool, da se ne bi sekiral, ker to nima nobenega smisla.
Zakaj pa se sekiraš zdaj?
Saj veš. Vsakdanji problemi, ljubezen in tako. Saj veš, rak je senzibilna živalca.
Bi šel spet v gimnazijo, če bi imel to možnost?
Bi, seveda bi. Samo - ali bi bilo bolj zabavno, verjetno bi bilo laže.
Bi želel, da ti kdaj postavijo spomenik?
To mi je pa vseeno. Zaradi mene sem lahko pokopan tudi na mačjem pokopališču. Moj nagrobni spomenik bodo moje plošče, ki bodo ostale.
Kje imaš spravljene časopisne izrezke ?
Nimam tega. Mislim, da je edini član našega benda, ki izrezuje članke iz časopisov, Marko Bertoncelj. Je bolj urejen človek. Na meni pa lahko vidiš neumite lase, smrdim, sem tak star hipi. Težko bi od mene pričakovala, da bi rezal iz časopisov.

MARKO BERTONCELJ

Kako si se naučil igrati bobne?
Bil sem samouk. V šestem razredu osnovne šole smo naredili bend in smo malo igrali; takrat sem si tudi kupil bobne. Prijatelj mi je pokazal nekaj osnovnih ritmov, potem pa sem delal sam. Igral sem pri bendu, ki ni bil dosti znan, čeprav smo bili enkrat tudi predskupina Pomaranči. Drugi se je imenoval Serious. Ko sem prišel iz vojske, sem igral tri leta pri Pomaranči, potem pa me je Ivan povabil k Mad Dogom, nato pa še k Sokolom.
Kaj počneš, ko nisi s Sokoli?
Sem v službi v LTH v Škofji Loki, kjer delam kot strojni tehnik. Zelo rad grem malo v hribe, da si odpočijem.
Si kdaj sit samega sebe?
Ne. Mislim, da sem zelo potrpežljiv, dosti prenesem, v življenju nimam nobenih velikih problemov. Imam zelo fino punco, s katero sva skupaj že sedem let.
Pridna!
Ja, res pridna.
Kaj pa oboževalke?
Oboževalke pridejo in jim daš palčke. Saj je fino. Oboževalke in oboževalci... Brez tega ne bi bilo nič.
Te punca rada gleda?
Ja, me tudi vedno gleda. Samo če nima časa, posnamemo na video in si pogledava pozneje.
Te potem kaj kritizira?
Niti ne. Pravi, da sem se v redu obnašal, pa enkrat je poslušala intrvju po radiu in je opazila, da sem imel malo treme, drugače pa ni prav kritična.
Kje pa spravljaš časopisne izrezke?
Doma, v omari. Če vidim, da smo v kakšni reviji, jo kupim. In posnamem, če smo kdaj po televiziji. Si delam malo arhiva.
V kateri skupini bi bil najraje, če ne bi bil v Sokolih?
Najraje bi bil pri Pearl Jam, ker so mi blazno všeč. Pri nas bi bil pa najraje pri Martinu Krpanu, ker mi je všeč, kar so naredili z Vladom Kreslinom.

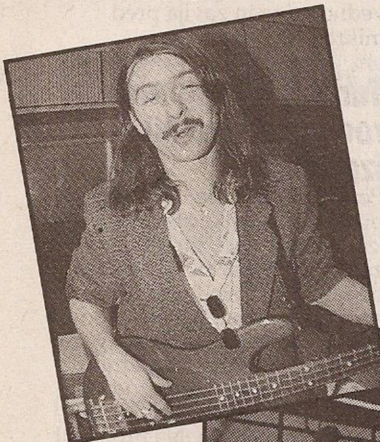
Sonja

Foto: Janez Pukšič, Metka Krese-Baskar, Ljubo Vukelič, Iztok Dimc in arhiv Sokolov.

Roberto Magnifico nima pavze

Skupina U'redu si je privoščila umetniško pavzo, saj je bilo lansko leto zanje zelo plodno, tako da sedaj pričakujejo naraščaj basist ter Robi in Barbara. Ker pa je Roberto še vedno poln novih idej, se je odločil za snemanje samostojne plošče.
V studiu mu delajo družbo dekleta iz akademske folklorne skupine France Marolt, ki so pomagala odpeti kar nekaj štiklcev, tako da bo to rokenrol plošča z domačim pridihom, takim zelo poganskim, saj Roberto pravi, da mu je bolj pri srcu tisti čas pred Jezusom.
Poleg Maroltovk gara zanj še cela vrsta prijateljev - cel bend, pa neločljiva Anja Rupel in Aleš Klinar in še mnogi drugi, da o ritem mašinah niti ne govorimo. Robi pravi, da bo to ena zelo vesela plošča. Pri nas bo izšla septembra, izdali pa jo bodo tudi v Italiji pri založbi Lunatic.

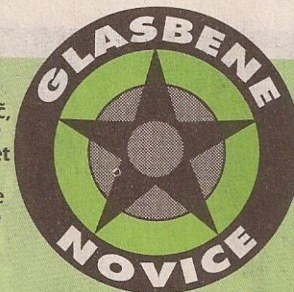
Sonja

ROBERTO MAGNIFICO

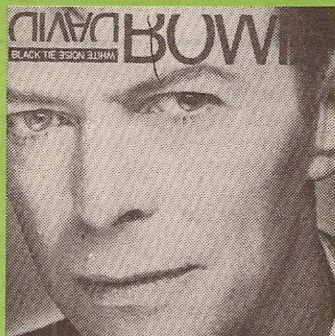
+ GRANDISSIMO +

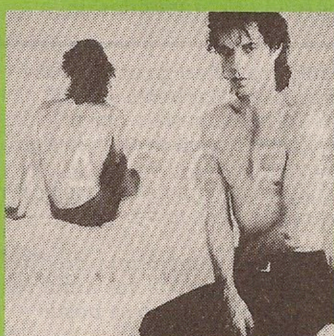

Guns N'Roses so spet kompletni. Namreč, po tem, ko se je njihov ritemkitarist **Gilby Clarke** polomil s svojo krosko, ga je za pet špilov zamenjal stari član Gunsov **Izzy Stradlin**. Gilby je medtem že okreval in je povsem fit za nadaljevanje turneje. Izzy je pa spet ex.
Iggy Pop bo svojo novo plato izdal sredi septembra.
V največji tajnosti se snema novi album uspešnega dueta **Eurythmics**.
Po letu in pol se na sceno vračata **Pet Shop Boys**. Njun novi hit se imenuje Can You Forgive Her.
Morrissey bo moral žrtvi čudne nesreče na njegovem koncertu v Houstonu pred dvema letoma plačati 6000 funtov odškodnine. Fantu, ki je tožil Morrisseyja, je takrat z odra v obraz priletel tamburin in mu razbil nos. Tamburin je zletel med publiko, ker se je zlomil njegov ročaj.
Najnovejši hit **Tine Turner I Don't Wanna Fight** je bil sprva napisan za Sade, vednar je le-ta komad prepustila Tini. Turnerjeva bo sredi tega meseca izdala novo ploščo, na kateri bodo le tri nove skladbe, preostale pa bodo nanovo posnete Tinine stare uspešnice.
The Gift Of Love je naslov albuma, ki je izšel prejšnji teden, na njem pa najdemo komade znanih pop izvajalcev, kot so **Phil Collins, Annie Lennox, Elton John** in **Wet Wet Wet**. Izkupiček od prodanih plat bodo glasbeniki namenili organizaciji Shelter, ki bo novce razdelila med angleške brezdomce.
Bono na koncertih **U2**, ki ravnokar potekajo v okviru njihove nove različice evropske turneje Zooropa '93, po telefonu klicari voditelje držav, v katerih pač nastopajo. Tako je tudi na münchenskem koncertu poskusil srečo in poklical v kabinet **Helmuta Kohla**. Vendar ni imel sreče. Helmuta takrat ni bilo v pisarni, tajnik pa se je v zabavo 60000-glave množice, ki je vse skupaj poslušala, malce nerodno izvlekel. Point Bonovih klicev pa je opozoriti voditelje evropskih držav na ponoven pojav fašizma in nacionalizma v njihovih deželah.
Od nedavnega hodita skupaj supermodel **Naomi Campbell** in basist **U2 Adam Clayton**.
Svojo prvo solo ploščo je izdala sexapilna nekdanja pevka islandske skupine Sugarcubes **Bjork**.
Mick Hucknall, vodja in pevec skupine **Simply Red**, je v Miamiu na Floridi odprl restavracijo s francoskimi specialitetami. Lokal se imenuje **Bash**.
Lenny Kravitz ni le spisal in sproduciral zadnjega albuma **Vanessi Paradis**, ampak ji je posodil tudi skoraj kompleten star spremljevalni bend, ki bo Vanesso spremljal na svetovni turneji, ki se bo začela v kratkem.
Na svetovnih lestvicah so prejšnji teden kraljevali **Aerosmith** z novo plato **Get to Grip**, ta teden pa jih je zlahka spodnesla **Janet Jackson** s svojim novim izdelkom **Janet**. O Janet pa zelo obširno v prihodnji Ževilki.

VITRINA

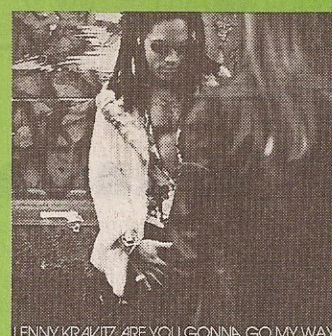
David Bowie - Black Tie, White Noise
Bowie je torej letos izdal eno svojih boljših del. Izvstna produkcija in solidni komadi (skupaj jih je 14) so čudovita glasbena podlaga za v avto ali dnevno sobo. Na žuru pa to plato rolajte le tistim, za katere ste prepričani, da imajo v glavi kaj več. Prava stvar za pametne.

Mick Jagger - Wandering Spirit
Najboljša rock'n'roll plata leta. Ugajala bo celo sofisticiranim fotrom, seksi mamam, tečna sestra naj ostane na tisti No, no, no, no limit, ti pa Jaggerja v walkman in v akcijo. Obvezen suvenir zraven nove električne kitare ali kakšnega drugega instrumenta, da izveste, kaj je to pravi rock.

Frank Black - Frank Black
Ta bajsi je bil nekoč šef skupine Pixies, ki je slovela kot najbolj napredna pop zasedba s konca osemdesetih. Luštkano žaganje in zelo dobre melodije. Priporočljivo gašenje žeje kar na prizorišču nabijanja samem. Izklopite sosede, zavrtite si Frančka.

Lenny Kravitz - Are You Gonna Go My Way, pa še novi hipi.
Edino premalo totalno zašusiranih komadov manjka. Naslovni, potem pa že bolj topla voda. Vendar, če boste v kratkem imeli nove hlače na zvonc in boste pecali črnolasko s križem okrog vratu, potem se ve. Zraven morate poslušat Kraviča.

CD-je so nam prijazno posodili v Digitaliji, na Gregorčičevi v Ljubljani.
(ambro)

Ekskluzivno!!! Še čisto vroče novice iz Londona pošilja Max Powerhose!!!!

Pričakujoči Lendl

Po prezgodnjem slovesu od odprtega prvenstva Francije v tenisu je bil Ivan prvi teniški profesionalec, ki se je pojavil v Wimbledonu kar mesec pred začetkom slovitega turnirja. Prišel ni sam, temveč v spremstvu žene in otrok, da bi se ob treningu na travi počutil čimbolj doma. Nekdanji svetovni prvak ne skriva svojih ambicij, ali bolje, obsesije, da bi osvojil wimbledonski pokal, ki se mu vztrajno izmika. Petdeset milijonov dolarjev, ki jih je zaslužil v svoji bleščeči karieri, ne more zadovoljiti moža, ki je osvojil vse naslove, razen tega. Toda kaže, da je daleč od nekdanje forme, saj se je moral v začetku tedna posloviti tudi z londonskega teniškega turnirja Stella Artois, ki ga prireja klub Queens. Zdi se, da se ne more posvetiti tenisu tako vsestransko in skoncentrirano kot nekoč, kajti mož pričakuje. Kritiki pravijo, da bi bolje storil, če bi ostal doma in se pripravljal na pranje plenic, kajti soproga Samantha mu bo prihodnji mesec povila že četrtega otroka.

Pestval bo tudi Edberg

Tudi v Britaniji živeči Stefan Edberg ni imel dosti več sreče v Parizu kot njegov tekmec Lendl in tudi on jo je skupaj z visokonosečo soprogo Annete takoj mahnil v London. "Otrok pride ob koncu junija," je novinarjem sporočil Stefan, "To pomeni, da ne bo preveč problemov v mojem koledarju nastopov, saj lahko igram tako v Queens Clubu kot v Wimbledonu." Čeprav Edberg upa, da bo spet osvojil wimbledonsko krono, pa bo najbrž tudi njega prihajajoči otrok spravil iz ravnotežja, toliko bolj, ker bo to njegovo prvo dete. Raje kot o tenisu zdaj govori o srečnem domu in družini, ker je pravkar kupil farmo na Švedskem. To mu ni bilo težko, saj je s turnirskimi zmagami v karieri zaslužil 14 milijonov dolarjev, z raznimi sponzorstvi pa še najmanj trikrat toliko.

Pop koncerti nekoč in danes

Iz kakšnega testa je narejena današnja glasbena mladina? Sodeč po brošuri, ki mi je prišla v roke in ki našteva vse veselosti tridnevnega julijskega Phoenix festivala, ki bo na letališču Long Martson, je iz zelo razvajenega. Stvar se bere kot kakšna revija turistične agencije. Razen tega, da bo množica obiskovalcev

lahko vrgla oko in uho po idolih, kot so Sonic Youth, Faith No More in Black Crowes, jim bo nujeno razkošje na vsakem koraku. Poleg barov, stojnic s hrano, bazarjev, telefonov in kina na prostem bodo lahko preživljali čas (če jim glasba ne bo všeč) z učenjem žongliranja, joge, plezanja itd. Kako daleč in povsem drugače od tistih dni, ko je samo domneva o nastopu Dr. Johna The Night Tripperja lahko napolnila najbolj blatno polje v Angliji, in kako so bili srečni vsi, kljub temu, da so bile edine ugodnosti za občinstvo luknje v tleh, ki so služile za latrine... Morda pa ima britanska mladež pomisleke in zavrača sodobno razkošje? Pravijo, da se vsopnice za Phoenix prodajajo slabo...

Spominske plošče za rockerje

Odkar je zob časa nagrizel britanskega leva, Londončani niso preveč navdušeni nad postavljanjem spominskih obeležij na prizoriščih zgodovinskih dogodkov. Stvari pa se spreminjajo in nekatere londonske občine so tik pred odkritjem plošč na prizoriščih nepozabnega rockovskega dogajanja. Toda vse kaže, da so doslej najbolj nepozabni rockovski dogodki - smrti. Kensington in Chelsea razmišljata o odkritju spominskih plošč Jimiju Hendirxu in Freddieju Mercuryju, Hackney pa bi rad izkazal čast Marcu Bolanu, ki se je rodil v tej četrti. Občina Southwark je nekoliko drugačna: spominsko obeležje namerava nameniti Mattu Johnsonu, ki še vedno miga in zavija pred mikrofoni.

Turbinsko zagnani rockovski bendi izginjajo

Podobno kot parni stroji po prihodu elektrike zlagoma izginjajo grmeči, turbinsko zaganjani britanski rockovski bendi. Novi, osladni nadaljevalci sporočila, kot so Pet Shop Boys, Erasure in New Order s svojimi elektronskimi pomagali morda sicer prodajajo plošče, toda še zdaleč ne pripadajo velikemu štadionu življenja. Na britanski sceni ostaja le še peščica klasičnih rockerjev - Rolling Stones, Dire Straits, Eric Clapton in Pink Floyd, ki pa se jim seveda redčijo lasje, okrog pasu pa nabira maščoba. Večina drugih je že zdavnaj v nirvani, kjer negujejo svoje razočaranje in pokvarjena jetra. Vodilno mesto je zdaj zanesljivo zavzela skupina U2. Čeprav gre za Irce, jih britanski ljubitelji rocka štejejo za svoje in so ponosni na to, da je skupina sklenila pogodbo z založniki,vredno 130 milijonov funtov, kar jo uvršča pred Madonno, Princea in Rollinge.

Psihotest

Ali se znate obvladati?

Sedite v mirni restavraciji, zatopljeni v svoje misli. Potem vas nenadoma zmoti krik. "Prasec!" Pogledate v smeri glasu in opazite par nedaleč stran. Moški in ženska. Grdi pogledi med njima, renčanje, vedno višji glasovi, kričanje, jok... Nazadnje ona vstane, mu primaže klofuto in zasika: "S takim gnojem nočem imeti ničesar več!" In odide. Ste vi tudi takšni? Dajete duška čustvom v sebi, ne glede na okolico? Ne glede na posledice? Se prepustite besu, ljubezni, sovraštvu...? Ali pa se zadržite? Zakrijete svoje občutke in počakate, da afekt mine?

1. Nič hudega sluteč stopite v diskoteko. Pogledujete naokrog in v množici ljudi opazite svojega fanta v objemu druge ženske. Kako boste reagirali?
A. Odšli boste ven.
B. Približali se jima boste in klofnili fanta.
C. Približali se jima boste in klofnili dekle.
D. Stopili boste zraven in zahtevali pojasnilo.

2. Prijateljica vam pove, da ste fantu, za katerega utripa vaše srce, všeč. Kaj boste storili?
A. Vrgli se ji boste v objem.
B. Začeli poskakovati in kričati od veselja.
C. Z nasmehom na ustih jo boste vprašali, kako to ve.

3. Na neki pomembni prireditvi vam fant pove, da vas nima več rad in odide. Kako se boste vedli?
A. Kot da se ni nič zgodilo. Poskušali boste utišati misli in posvetiti pozornost prireditvi.
B. Planili boste v jok.
C. Odšli boste na zrak, se na samem zjokali, zbrali misli in se vrnili na prireditev.
D. Odšli boste za njim.

4. Ostali ste brez prevoza in sredi noči se vračate domov. Bližnjica vodi skozi temačen park, mnogo daljša pa po osvetljeni ulici. Katero pot boste izbrali?
A. Tekli boste skozi park.
B. Šli boste skozi park in si govorili, da pošasti ni, če pa vas napade človek, imate hitre noge.
C. Šli boste po cesti.

5. Pravkar ste izvedeli novico, ki vas je spravila v slabo voljo. Srečate bivšega fanta in povabi vas na pijačo. Kaj boste storili?
A. Sedli boste z njim in mu takoj začeli pripovedovati, kaj vas muči.
B. Rekli boste, da nimate časa.
C. Sedli boste z njim in potisnili slabo voljo vstran.
D. Slabo voljo boste stresli nanj.

6. Na televiziji gledate oddajo, ki vas zelo zanima. Zazvoni telefon in na drugi strani zaslišite prijateljico, ki bi se rada pogovarjala. Kako reagirate?
A. Poveste ji, da gledate oddajo in da jo boste poklicali.
B. Rečete, da nimate časa.

TRAČ!

Brooke Shields (to je tista bejba, ki so ji za križarjenje po tropskih otokih in za mečkanje z enim dobrim tipom plačali tu mač keša) je spustila dvojko tako Michaelu (It doesn't matter if you are black or white, komu ti to Mihec?!?) Jacksonu in Julianu Lennonu in se je spajdašila z enim tretjim tipom po imenu Kevin Anderson (to je baje tisti stric iz Sleeping With The Enemy). Verjetno tudi s tem sovražnikom ne bo zelo dolgo hodila spat, saj ni še z nobenim...

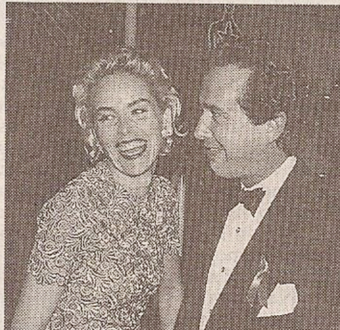
Luke (Beverly Hills 90210, pa jasno, kdo bi drug) **Perry** in **Jason Priestley** (isti naslov) sta nekam sumljivo navdušena nad še kar srčkano rdečelaso pevko **Cathy Dennis** (ne se sekirat, mi tudi še nismo nikoli slišali zanjo, ampak baje je v Ameriki kar popularna). Menda so se spoznali na snemanju Beverly Hillsa.

Motorheadi v Los Angelesu spet garajo na novem albumu.(Še bo metala, pa pločevine, pa opilkov, pa žaganja, nič bat!)

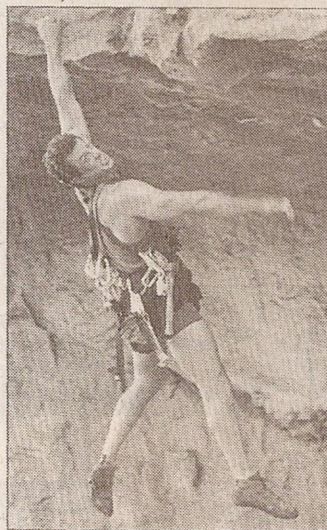
Še metala!!! **Ozzy Ozbourne** je obvladal nov albumčič. Dvojni CD. (Frišno s turneje. Fino. Tukaj pravijo, da je to ena taka bolj redkost. Nasvet vašega brokerja: nakupite si en manjši kontejner za razsuti tovor CD-jev in jih boste lahko čez leta prodajali s tu mač profita. Denarja na tone. Pa olajšave za davke. Fejst!)

Sharon Stone se je na eni denarnozbiralni večerji na Manhattnu

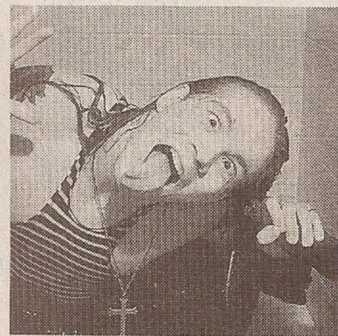
malo ukvarjala z Billijem Clintonom, malo več pa s svojim zaročencem Billom MacDonaldom (zvani čizburger).Kaj pa drugega, money talks.

Ko smo že pri Sharon Stone: z novim filmom Sliver, v katerem igra s **Tomom Berengerjem**, bo punca, kot kaže, spet služila mastne denarje. Očitno seks na filmu nosi omembe vredne dohodke, Basic Instinct je v prvih desetih tednih potegnil skoraj sto miljonov dolarjev. Nagradno vprašanje: kako se reče ženski, ki se dol daje za keš?

Stallone snema (je snemal, bo snemal?) en filmček, v katerem se gre enega velikega alpinista. Film z veliko visenja na žnorcah in podobnem. Tip je bil ziher kakšen pajek v prejšnjem življenju.

Axl. Valjda moramo še povedat, če je Axl kaj rekel in kaj je povedal in sploh. Kakšni pa bi bili trači brez

Axl pod tušem

Axla? A ne? Pa ja, da je tako, ampak šta pa ja tu mogu, ko se Axl noče potrudit in povedat, kaj citiranja vrednega v smislu: "V resnici sem zelo nežen človek..." ali pa "Imel sem težko otroštvo, mati me je vsako jutro bosega v snežnem viharju pošiljala dvajset kilometrov daleč po mleko, pa sem vseeno prišel pravi čas v šolo." V tem smislu, saj razumete. Neeeee, on noče. On mora v Bravotu v desetih odstavkih razložit, da se ne mara slikat. In zraven dat en kup slik, valjda. Skratka: Axl tudi tadva tedna ni povedal nič pretresljivega. Bo že bolje!

(gobec press)

C. Odnesete telefon pred televizijo.

7. S prijatelji greste na neko predstavo in na odru opazite dekle, zaradi katere vas je pustil fant. Po predstavi se pogovarjate, kaj vam je bilo všeč in prijatelji so povsem navdušeni nad njo. Kako reagirate?

A. Čeprav težko, priznate, da je dekle svoj nastop opravilo dobro.
B. Začnete kritizirati njeno zunanjost, o nastopu pa ne govorite.
C. Začnete dokazovati, da je bila obupna.
D. Ostanete tiho.

Točke:

vpr./odgovor	A	B	C	D
1.	3	6	9	0
2.	3	6	0	
3.	0	6	3	9
4.	6	0	9	
5.	6	3	0	9
6.	0	6	6	
7.	0	6	9	3

Rezultati:

Od 40 do 60 točk:
Obvladati se? Kaj pa to pomeni? Tega pojma ne poznate prav dobro. Ste izredno vročekrvni in svojih čustev, ne glede na to, kakšna so, ne skrivate. Sposobni ste kričati na ulici, lahko planete v jok sredi restavracije, loputate z vrati... Ne ozirate se na okolico, ni vam mar, kaj bodo rekli in mislili ljudje okoli vas. Morda vas ta teater celo veseli in vam daje občutek zvezdništva. Pa ne delate prav. Ljudi okoli vas morda to nekaj časa celo zabava. Toda, če vam v tem niso podobni, v vaših izpadih in scenah ne uživajo prav dolgo. Prej ali slej jih bo to odvrnilo od vas in izgubili boste še enega prijatelja.

Od 20 do 40 točk:
Ko se v vas zbudijo čustva, jih ne morete enostavno ignorirati. Toda scen ne marate in se jim, če se le da, izognete. Če vas kaj prizadene, razžalosti, spravi v slabo voljo.., svojih občutkov ne morete skriti in jih tudi ne poskušate. Vendar pa se vam ne zdi prav z njimi obremenjevati okolice, zato se raje umaknete v prostor, kjer se lahko sami soočite s svojimi čustvi. Ljudje, ki so kot vi, so v družbi zaželeni, kajti slabega razpoloženja ne bodo nikoli širili na okolico.

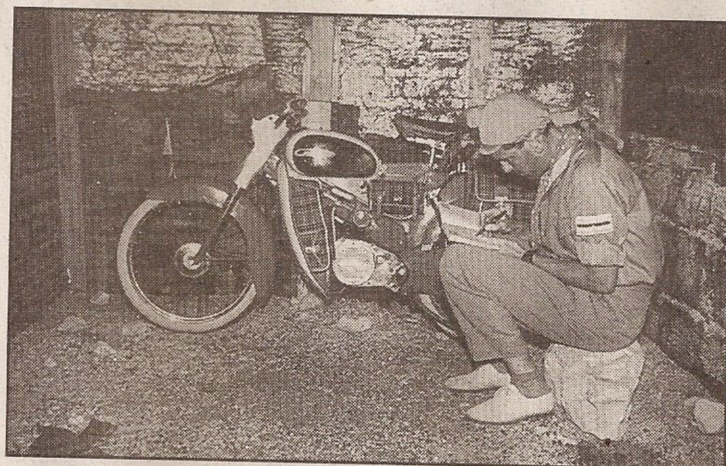
Od 0 do 20 točk:
Svoja čustva skrbno skrivate in nikoli si ne dovolite nikakršnega izbruha. Scen absolutno ne prenašate in si sebe v takem položaju sploh ne morete zamisliti. Žalost, slabo voljo, jezo, pa tudi veselje in ljubezen skrbno zaklenete vase in jim ne pustite na plan. Kar pa morda ni najbolje. V vas se lahko nabere preveč slabe volje, da bi se lahko sploh še veselili. In če se ne veselite, kaj vam potem v življenju sploh še ostane? Kdaj pa kdaj je le dobro sprostiti občutke v sebi. Ni potreben teater za to, lahko ste veseli, jezni, žalostni... le ob prijatelju na samem.

(ah)

REISENFIBER

Včasih mi je žal, da Ž ni večji cajtung, ker se zgodi, da bi rad napisal 10 strani dolg članek, pa zmanjka prostora. Tudi tokrat bo tako, zato mi ne zamerite, če bo kaj manjkalo. Za Staneta Tavčarja sem izvedel pred nekaj dnevi, žal, dve leti prepozno. Vsak veliki popotnik gre enkrat na svoje zadnje potovanje. Škoda. Toliko bi vam lahko povedal. Z intervjujem ne bo nič. Njegov sin, Andrej, mi je dal nekaj podatkov in slik in upam, da vam bom danes vsaj malo rajzenfibra zbudil. Mislim, mene že tako razmetava, me ima, da bi se vrgel na motor in fijuuu!

Ojoj, koliko podatkov! Najbolje bo, da gremo od začetka. Začelo se je leta 1948, ko je z biciklom prepotoval jadransko obalo. To mu je bilo tako všeč, da je v naslednjih letih (do leta 1957) prepotoval Evropo po dolgem in počez. Avstrija, Nemčija, Italija, Bolgarija, Turčija, Grčija, Britanija, Nizozemska, Belgija, Francija, Skandinavija... Popizdiš. Vse z biciklom. Leta 1958 si je kupil NSU scooter in šel na Nizozemsko, naslednje leto pa v Švico. Potem mu je Evropa naenkrat postala premahjna, kupil si je Tomosovega colibrija in... Potovanje po Bližnjem vzhodu je trajalo 90 dni, naredil je 12 000 km in porabil 56 (!!!) dolarjev. Ljudje so bili tako presenečeni nad njegovim podvigom, da so ga futrali in ga častili z vsem živim. Saj je bilo treba, ker je imel samo 60 dolarjev v žepu.

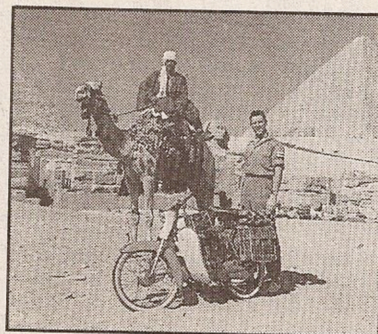
Mislim, da se je ravnal po načelu: manj kot imaš, manj gre lahko narobe. Zato si je izbral najmanjši možni motocikel in minimalno prtljago. Colibri je bil serijski, nič predelan, nič hitrejši, nič močnejši. Edino, kar je bilo na njem, so bile torbe, kamor koli si pogledal. No, saj vidiš fotke. Na rit padeš. Stane je s tem potovanjem postal blazno slaven človek. Imel je na stotine predavanj o deželah, ki jih je obiskal, dvorane vedno polne... Potem mu žilica spet ni dala miru in Tomos mu je zrihtal nov motor, colibri 14 V (prav tak, kot ga je Tof uporabil za vzpon vožnjo na Triglav). Edino, kar je bilo izvenserijsko, so bili malo močnejši fedri. Jebiga, prtljaga, pa to... Od Evrope sta mu manjkali še Španija in Portugalska, zato se je odločil, da bo udaril en Tour de Sredozemlje. Mislim, Pariz-Dakar je turističen safari v primerjavi s tem. Na sličici vidiš, kaj je s tem mopedom prevozil. Namesto planiranih 12 000 kilometrov jih je naredil 14 400. Ker je bil motor pač tako dober, zakaj pa ne? Povprečna poraba 2,9 litra na sto. Mislim, z današnjimi prdami bi si to človek težko upal. Mogoče pa vendarle. Kdo med vami si to upa narediti, a? Kamor koli je na svojih potovanjih po spodnjem robu Sredozemlja prišel, je bil lepo sprejet, enkrat je bil celo v Maroku častni gost, ko so izbirali Miss. No ja, da ne bi nakladal. Tega je toliko, da se ti genau scufa.

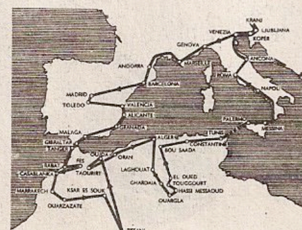
Žal ne vem točno kdaj, ampak na koncu je šel še v Izrael. Tako je imel "podelano" vse Sredozemlje. Že prej enkrat je šel z biciklom v Turčijo in Grčijo. No, Izrael je moral pustiti za konec, ker so bili Arabci blazno tečni okoli tega, in če si šel v Izrael, je še šlo, samo od tod v sosednje, arabske dežele, nisi mogel. Zato je to opravil posebej. Tomosov motor mu je vedno dobro služil. Colibri, 14 V... Oba motorja sta zdaj v Tehniškem muzeju v Bistri. Na videz nista nič posebnega, ko pa slišiš, kaj je točno ta stroj dal skoz, potem rečeš, aferim, vsaka čast! Šeboljbravo Stane! Dokazal je, da z voljo in trmo lahko dosežeš vse, kar ti paše. Ne potrebuješ desettisočev mark, ne potrebuješ ne vem kakšnega vozila, samo tri tone železnih živcev in predvsem trmo.

Vsi pravijo, mater, bi bilo fino naredit eno tako potovanje, potem pa sanjarijo in jamrajo, kako nimajo časa, denarja, kdo bo pa motor (avto, bicikel) kupil, kaj pa, če bi šli na štop, ja pa prtljaga... V glavnem, vse se konča ponavadi s sanjarjenjem. Tisti, pravi avanture željni ljudje, pa o tem ne razmišljajo. Stane je čez zimo naredil približni načrt, zrihtal si je opremo in motor, ko je bilo vreme dovolj ugodno, je nalil poln tank in adijooooooo! Dragi moji, čisto vsak to lahko naredil. Zlato pravilo za tiste, ki razmišljajo o potovanjih: don't talk, just do it! Če boš samo govoril o tem, boš ostal doma.

Oh, še nekaj. Če boste hoteli kaj več prebrati o njem, si v kakem arhivu poglejte glasilo Tomos, sept. 69, M revijo, 25. jan. 1972, Gorenjski Glas, 30. aprila 1969 in Dnevnik, 25. aprila 1969. Tam sem tudi pobral podatke za tale prispevek. Čao!

Easy Mucy

ŠTOPARSKI VODNIK

Doma je dolgčas. Doma je vse staro. Doma že vse poznamo. Doma se nam ne da biti. Zato je včasih res treba stran. Na morje. Na severno morje. Na severni tečaj. V Amsterdam (tja še posebej radi - tisti, ki jim je posebno dolgčas). V Vladivostok (no, ja). Če bi dobro razmislil, bi mogoče našel še kakšen zanimiv cilj, ampak fora ni v tem. Fora je v tem, da je dostikrat treba iti - nekam, in ta nekam je drugod kot doma. Treba se je samo odločiti kam, reči: "Grem!", pa smo že na pol poti tja (razen, če res ne vem, zakaj, ne vem, zakaj rinete v Vladivostok; to je malo dlje in samo odločitev še ne prinese polovice poti).

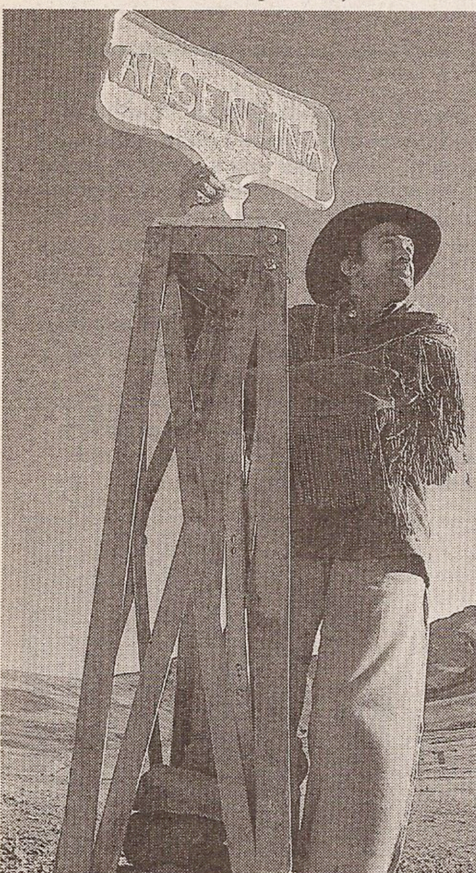
Kadar pa je doma RES dolgčas, takrat se niti ni treba odločiti kam. Takrat je treba samo reči: "Grem!" in smo že nekje. Odločimo se samo za smer (gor, dol, levo, desno itd.) in potem rinemo tja. Kdor pa res nima pojma, kam in kako, naj samo rine - nekam bo že prišel (in če se na koncu znajde v Vladivostoku, je to samo dokaz, da RES ni imel pojma).

Torej, razčistili smo eno - včasih je res treba iti. Nekam. Kamor koli. In to bi točno vsak tudi storil, če se tukaj ne bi pojavila majčkena težava. Namreč - ta kamor koli je nekje drugje (saj v tem je ravno fora, ne). In med tem nekje in tukaj, kjer smo, je majčkena razdalja, s katero je nekaj treba narediti. Prepotovati jo je treba.

Obstaja več možnosti potovanja: po zraku, po zemlji, pod zemljo; če nas od tod do nekam loči še voda, potem je možnosti še več: po vodi, pod vodo (obstaja še možnost pod pod vodo - to je pod zemljo, ki je pod vodo - ampak ta se je v glavnem pokazala za precej zamudno; vsaj Angleži in Francozi pravijo tako). Se pravi, da nas tukaj čaka še ena odločitev: katero možnost potovanja izbrati?

Obstaja več faktorjev, ki določajo našo izbiro. Eden je čas (če želimo hitro pripotovati kam). Ampak tega imamo na pretek, tega imamo toliko, da ga lahko kompletno zanemarimo in ga ignoriramo pri naši izbiri. Še eden izmed faktorjev je denar. Ampak tega tako in tako nimamo, tega tako občutno nimamo, da ga prav tako zanemarimo (oziroma zanemarimo tiste načine potovanja, ki ga ne zanemarjajo). Potem sta tukaj še udobje in čistoča, ki si ju želimo na potovanju. Tu se lahko samo nasmehnemo (kislo sicer, a vendar), saj vemo, da to ne igra nobene vloge. To je 99% faktorjev, ki odločajo o načinu potovanja. Tisti majhen odstotek nepomembnih faktorjev, ki še ostane (nasveti in prepovedi staršev, nevarnosti...), absolutno ignoriramo.

Zdaj pogledamo možnosti v kombinaciji s faktorji. Po zraku: grozno predrago; pod vodo: blazno predrago; pod pod vodo: Angleži in Francozi še vedno kopljejo; pod zemljo: svinjsko predrago; po vodi: dejte ga no srat; ostane: po zemlji!

Po zemlji? Po zemlji: z vlakom: dolgčas; avtobus: saj nismo penzionerji; avto: čigav(?); bicikel, skiro, kotalke, superge: puf-pant! Kaj torej ostane? Ve se! Edina prava stvar za mlade nadebudneže (avanturisti in avanturistke zaželjeni), ki je kompletno zastonj in primerna za potovanja tja v tri dni. Ni treba dvakrat reči: AVTOŠTOP! O času potovanja, udobnosti, higieni in pa tistem minimalnem procentu faktorjev, ki so povezani s starši in varnostjo, je treba reči, da je ta stvar totalna in kompletna štala nad štalami, se pravi - natanko to, kar iščemo.

Kaj smo torej dognali? Treba je reči: "Grem!" in gremo ŠTOPAT! Magar v Vladivostok! Pa fertik deu!

MMMM

FELJTON

THE DOORS

Skupino The Doors so sestavljali: Robbie Krieger, kitarist z izdelanim občutkom za bluesovske pasaže, elegantni izvajalec in interpret občutljivih delov skladb, ki so ostajale takšne tudi po tem, ko je svoje odpel Jim Morrison. Robbie je se rodil 8.1.1946 v Los Angelesu, v skupino pa ga je povabil klaviaturist Ray Manzarek (rojen 12.2.1939 v Chicagu). Slednji je bil študent filmskega oddelka na University Of California Los Angeles ali krajše UCLA. Ray je igral klaviature v nekakšnem polklasičnem feelingu in nemalokrat se je prav njegovo tenkočutno igranje prelilo v znamenite, skoraj baročne dele, ki so glasbo skupine The Doors naredile neponovljivo. Bobnar John Densmore je bil rojen 1.12.1945 v L.A., s Kriegerjem pa sta prej igrala pri skupini Psychadelic Rangers. Morrison je bil pesnik, simbolist. Navdahnjen s poezijo Rimbauda in Baudelairea. Obseden z bizarnimi scenami, povezavami med mitskim in nadčutnim, lepim in ogabnim, z rožami in blatom. Morrison je sebe imenoval erotični politikant. Pravzaprav upravičeno, saj so njegova besedila, pesmi in izjave silile k uporu na melodramatičen način. Upor zaradi nerodnosti, upor zaradi nesreč, upor zaradi nemoči in nesposobnosti pravega, realnega upora. Sodobniki ali bolje rečeno predhodniki The Doors na kalifornijski rockovski sceni so bili najprej The Beach Boys - vesel rock'n'roll bend, surf rockerji, ob njih pa še Greatful Dead iz San Francisca, zatripana druščina korajžnih odtrgancev. The Doors so bili bend za poetične duše.

Prvi album skupine, naslovljen preprosto The Doors, je izšel leta 1967. O tem in vseh drugih izdajah skupine pa več prihodnjič.

Vratar

KAKŠNO LJUBEZENSKO PISMO SI ŽELI MOŠKI

Prva stvar, ki jo je treba ob premlevanju in obdelavi naslova poudariti, je da si moški dejansko želi ljubezensko pismo. Pa niti tega ne. Moški si želi pismo! Pa kaj pismo - razglednico! Ali vsaj dopisnico! Ali pa vsaj nakracaj kakšno bedarijo na zadnjo stran etikete s pirovske steklenice, nalepi znamko in pošlji, baba neusmiljena! Ma ne, niti znamke ni treba, samo napiši in pošlji, bom že jaz plačal! Dvojno bom plačal, pa še poštarju bom dal gajbo pira, pehtranovo potico, na rit ga bom kušnil in še za s sabo mu bom dal ducat trdo kuhanih jajc, pohanega piščanca v aluminiju, mlado čebulo in kompletno zbirko svojih raritetnih Alan Fordov, celo tiste še za 3 din, samo če bom v nabiralniku, ki ga bom, kakor vsako jutro, s tresočo roko počasi odprl, zagledal nekaj ljubezenskega, nekaj, kar si poslala ti - prelestno ljubezensko etiketo grand Uniona (nič hudega, če ni ležak) z MOJIM imenom na njej. Samo da nabiralnik ne bo spet zazeval vame s svojo ostudno praznoto, me razočaranega požrl in me preživečenega izpljunil s pozivom k sodniku za prekrške, zataknjenim za kravatlc (edina pošta, ki jo sploh dobim poleg naročnine za Ž). Hvala, draga, hvala, hvala, hvala! Hvala!

Tako! Zdaj, ko smo razčistili z osnovnim vprašanjem in razpršili morebitne dvome, ki bi se lahko porodili v brhkem glaviču nadobudne, potencialne kandidatke za pisanje in odpošiljanje (ki je, kot že skoraj rečeno, pomembnejše od pisanja) ljubezenskega pisma, se podajmo naprej, v skrivnostni, neraziskani svet pisanja in odpošiljanja (!) le-tega. Z drugo besedo: teoretizirajmo!

Torej, na kaj biti pozoren? Razložil bom kar po svojih bogatih izkušnjah (ne pozabite, da teoretiziramo). Predvsem je treba biti - konkurenčen! Ko mi uspe prinesti v dnevno sobo celo goro jutranjih ljubezenskih pisem (kar traja nekaj časa, ker lahko nosim po stopnicah le eno gajbo naenkrat), jih najprej razvrstim. Sortiram. Najprej tista ljubezenska pisma, ki lepo dišijo. En kup. Potem tista, ki so najlepša. Drugi kup. Tretji kup so etikete (Union, Heineken, Budweiser...) in četrti - preostalo. Pisma v tem kupu (imenovanem razno) so nekonkurenčna. Ta bom MOGOČE odprl, jih SKORAJ NIKOLI prebral in nanje NIKOLI odpisal. Romajo naravnost v klet, v sobo z napisom RAZNO 9 (ki je že skoraj polna). Mojo prvo, takojšnjo, neposredno pozornost si bodo takoj pridobila dišeča pisma. Najprej jih bom seveda še dodatno sortiral na res dišeča in tista z vonjem, ki so se na tak zvit način prebila skozi prvo kontrolo. Namreč, če pismo s seboj prinese opozorilo, da si njegova kreatorka že dalj časa ni preobula nogavic ali da je česen njen najljubši posladek, bo pismo romalo v klet. Seveda v sobo z napisom SMRDI 6 (tu je še ogromno prostora, saj sem sobo SMRDI 5 napolnil šele pred kratkim). In tukaj že lahko izluščimo prvi nauk: pismo naj ima vonj - in to dober. Taka pisma so nemudoma konkurenčna. Nikoli jih sicer ne berem, jih pa velikokrat voham.

Naslednji kup pisem, ki se mu posvetim, so - lepa pisma. Pričajo o tem, da so jih pisale - lepe ženske. Ta pisma berem. Če je pismo dobro, spretno in pametno napisano, se ustrašim. Ženskam, ki so lepe in pametne, nisem kos. Predobre so zame. Sploh pa jih v glavnem ne zanimam (njih tako in tako nihče ne zanima), zato mi je takoj sumljivo, če katera piše pismo in to še ljubezensko povrhu in moj strah je zato še večji. Takih pisem se znebim, romajo v sobo VSTOP PREPOVEDAN 1. Kadar pa lepo pismo nima ne repa ne glave, si prepišem ime in naslov v moj mali, črni notes. Taka pisma so uporabna.

Zdaj ostanejo še etikete. Te me stanejo celo premoženje, saj so v glavnem brez znamk. Zaradi njih sem brez Alanov Fordov in moj hladilnik je v glavnem prazen. Imajo pa tudi nekaj dobrih lastnosti - vse so videti zanimive in lepo dišijo (po piru). Nisem pa še zbral poguma, da bi katero prebral.

O vsebini doslej še ni bilo besede - in je tudi ne bo! Zakaj le? Vsebina v večini primerov ne igra nobene vloge. Zato naj tistim prijaznicam, ki se odločajo za ta (za moškega) življenjsko pomemben korak (hvala, hvala, hvala...), položim le dve stvari na srce: Pismo naj bo LJUBEZENSKO in pismo naj bo ODPOSLANO. Če sta ti dve stvari na mestu, potem vedite, da ste nekomu polepšale dan, če ne kar življenja.

Joj, zdaj pa moram končati. Spodaj že slišim poštarja. Ah, jajca vrejo šele nekaj minut, kot kaže, se bo moral danes zadovoljiti kar z mehko kuhanimi. Upam samo, da ni spet tisti s kosmato ritjo.

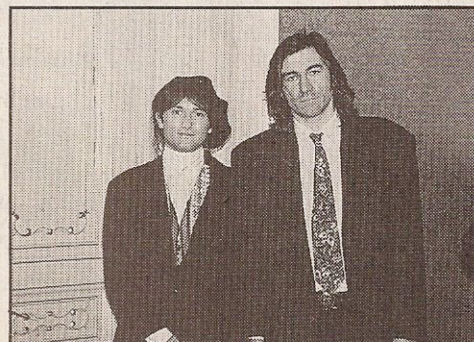
MMMM

KLINIKA TIVOLI D.O.O. GOES POLITICAL!

Yes! Ustvarjalci Klinike Tivoli d.o.o., predstave ki ob vedno razprodani dvorani še vedno vztraja v Mestnem gledališču ljubljanskem, so se podali v osvajanje političnega vrha! Predstavo si je namreč ogledal tudi g. Milan Kučan in kasneje junake priljubljenega showa povabil na neformalni pogovor, kjer so v sproščenem vzdušju debatirali o politiki, načrtih, željah, preteklosti, prijateljstvu, smislu življenja, vinogradništvu, modi, avtomobilizmu, medijih, ženskah, igralcih, politikih, vremenu, mladini, biljardu, glasbi, plesu, gunsih, religiji...

Med medsebojnim obmetavanjem s komplimenti...

Pišonja i Žuga kod "Kučana".

Peter Pan

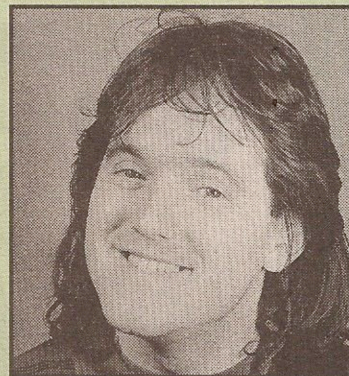

Jure, Borut, Janez in Tomaž

je tisti človeček, ki se je bojeval s kapitanom Hookom. Ki je bil tako zelo dober. Ki je rad priskočil na pomoč prijateljem. Ki ni hotel odrasti... Pa ne, ne bomo govorili o tem. Pravljice smo pa že prerasli, ne?

Peter Pan, o katerem bo govor v pričujočem članku, je bend. Tisti tipi, ki po bobnih nabijajo, kitare mučijo in se derejo v mikrofone. Glasbeniki. Štirje so. Tomaž, Janez, Borut in Jure.
Muziko delajo že nekaj časa. Izdali so dve kaseti Kje so tiste stezice in Ostani mlad, zdaj pa špilajo povsod po Sloveniji. Mono, Vroče ustnice, Srečo, ki še stanuje tu, 1000 noči in še kakšen svoj komad. Pa tudi mnoge tuje so sneli. O Petru Panu, Pop delavnici, slovenski glasbeni sceni in še marsičem nam je pripovedoval Tomaž, njihov šef.
"Najbolj fino v bendu se mi zdi to, da še vedno delamo. Sedem let že. Verjamemo, da se nam bo nekega dne tudi splačalo. Ne le zaradi denarja. Verjamemo, da bo nekega dne tudi odziv publike tak, da nam bo v zadovoljstvo."
Na TV se vas občasno vidi, toda ne prav pogosto?
"Ja, posneli smo spot Vroče ustnice, za katerega gledalci pravijo, da je eden boljših pri nas. To nas je stalo deset jurjev mark. Televizija ga pa vrti bolj malo."
Oboževalk je vseeno dovolj?
"Valjda. Veliko jih je, ja. Ni pomembno, koliko denarja dobiš na koncertu, ampak koliko je deklet. Predvsem pa je veliko takih, ki pišejo. Pred kratkim smo odprli fan club **(Peter Pan, Fan Club, Beblerjev trg 13, Lj)**. Povprečno dobimo petdeset pisem na teden. Pišejo navadno mladi med 10. in 15. letom, največ deklice. Pišejo različne stvari, so pa zelo pošteni. Deklice napišejo, da smo jim všeč. Starejšim smo tudi, pa si tega ne upajo napisati. Drugače se pa vse sorte dogaja. Kakšnih filmskih dogodivščin sicer ni, pa tudi sami nimamo več kakšnega blaznega interesa norčije uganjat, se tega človek počasi naveliča, smo pa vedno pripravljeni zažurat, če je povod pravi."
Če je povod pravi?
"Kakšna fajn punca, kakšna fajn pijača, hrana... Se znamo prilagoditi okoliščinam. Se zgodi, da pride kakšna punca po koncertu k nam in... se kaj zgodi."
Kaj se zgodi?
"Uh, to je pa malo delikatna stvar. Pač, kaj vem. Smo že marsikatero deklico spoznali in se spoprijateljili z njo. Smo ji povedali kakšno lepo zgodbico, ki je ne bo pozabila. Ali pa je ona nam povedala kakšno stvar, da nam je bilo toplo pri srcu."
Bi nam kakšno zgodbico zaupal?
"Enkrat je prišla ena in rekla, da nas je gledala na TV in si zaželela iti v posteljo z enim izmed članov, ne bom povedal katerim. In, jasno, smo ji ustregli na kraju samem. Nam še danes piše in komaj čaka na koncert v njenem kraju. Kaže, da smo bili dobri."
Mačoti?
"No, ja... V bendu smo karakterno zelo različni. Romantiki, realisti, casanove... Temu primerno se vedemo tudi na koncertu in po njem. Eni podivjajo, drugi raje filozofirajo, berejo cajtng ali zaspijo."
Nekajkrat ste nastopili na Pop delavnici. Boste letos tudi?
"Na Pop delavnico gremo vsako leto. Trikrat smo se uvrstili v finale. Jasno, šli bomo tudi letos. To je osrednji festival slovenske muzike. Sicer niha s kvaliteto, toda vsaj je. Tekmovalni festivali, od Evrovizije naprej, so čudna reč. Glasba namreč ni tek na sto metrov, da bi enostavno videli, kdo je najboljši. Ocenjevanje glasbe? - čudna stvar. No, vseeno. Letos smo naredili en tak odštekan štiklc. Uporabili smo samo akustične inštrumente, pa neko francosko harmoniko. Pa to ni harmonikarska muzika, sploh ne. Navdih smo dobili pri Faith no more. Besedilo je zelo slovensko, uporabili smo celo Prešernov verz. Imam občutek, da bi moral ta štiklc upalit."
Se da priti na tako tekmovanje in brez vnaprejšnjega dogovarjanja zmagati?
Kar se tiče Pop delavnice, vem da brez dogovarjanja ne moreš zmagati. Vse skupaj je domena prijateljev ali denarja.
Vi greste na Pop delavnico domenjeni?
"Ne."
Pa se vam potem splača? Se splača iti na tekmovanje, če vnaprej veš, da ne moreš zmagati?
"Se splača. Letos je tudi TV in radijski prenos. Zmaga nekaj prinese bendu, preostale uvrstitve pa ne, kar se mi ne zdi prav. Če ima smisel? Večina bendov misli, da ima dovolj prijateljev, da bodo zmagali. Še tisti, ki so stoprocentno prepričani, med glasovanjem trepetajo. So bili primeri, da bend, prepričan v svojo zmago, ni zmagal. Dogovarjajo pa se praviloma brezvezni bendi. Dobri

Tomaž Grubar ima do slovenske glasbene scene oster in kritičen odnos.

pridejo in pokažejo, kaj znajo, ne glede na zmago. Sicer je pa veliko razočaranje, ko ugotoviš, da pri nas v večini primerov ni pomembno delo ali znanje, ampak bolj, kako se znaš kje ušunjat, kako se znaš medijsko pregurat. Veliko je bendov, ki nimajo pojma o muziki, pa so popularni. In veliko jih je, ki so dobri, pa z njihovo popularnostjo ni nič. Krivda ni v bendih, ampak v slovenskem poslušalstvu, ki je največkrat glasbeno blazno nepismeno. Imamo dva ekstrema. Podeželski, ki puši najbolj glupo muziko in besedila. In urbana središča (Lj, Mb), ki mislijo, da so popek sveta. Da vedo vse in ne jebejo domače scene, kljub temu, da je ne poznajo niti deset procentov. Potem pa, ko se nažrejo kje na dopustu, šponajo harmonikarsko muziko. V bistvu smo še vedno narod kmetov, kar sicer ni nič slabega. Na kurac mi pa gre, ker isti ljudje tu, na ulicah, glumijo svetovljane. Iz te "svetovljanske" Ljubljane gredo na koncert Petra Gabriela, ki je svetovni dogodek, štirje ljudje. To je kriminal."
Za konec mi povej samo še to, kaj bo nova kaseta?
"Letos poleti načrtujemo spremembo v bendu in Ž je prvi, ki to objavlja. Šli bomo v varianto s pevcem. V mislih imamo enega izmed treh najboljših pri nas. Gotovo bo dal nov pečat bendu. Kakšen bo, bomo izvedeli jeseni z novo kaseto."

Anja

MOJA SI! MOJA! AHH!

HHH!

OH... OH... OHH!

PLIMA PRIHAJA, DROONA!

JA, LEPO JE... BI ŠE?...

NE... ČAKAJ!

ČAS JE, DA GREVA... NIMAVA DOSTI ČASA..

AMPAK!

"TUKAJ JE LEPO, ZAKAJ ODHAJAVA? DOVOLI MI OSTATI S TABO!

VEDNO BOM S TEBOJ... POMAGAL TI BOM, AMPAK TI ŠE MORAŠ SOOČITI S TEŽAVAMI. DRUGE POTI NI!

DA, TAKO JE... NEKAJ MORAM ŠE NAREDITI. AMPAK SE NE MOREM SPOMNITI, KAJ... NEKAJ, ČESAR SE BOJIM... NEKAJ..

AH, KAKŠNA SVETLOBA! KJE SEM? V RAJU?

DROONA... NE PREMIKAJ SE, VSAJ NEKAJ TRENUTKOV NE!

..TAKOLE?

DA! KAKO SI LEPA! NAJ SE TE NAGLEDAM ŠE ZADNJIČ!

MORBUS GRAVIS

ZAKAJ ZADNJIČ? REKEL SI, DA BOŠ VEDNO Z MANO... JAZ PA... NE VEM NITI, KAKO TI JE IME!

IME MI JE LOUIS! DA, RECI MI LOUIS. ŽE DOLGO ME NI NIHČE TAKO KLICAL!

LOUIS! ZELO STARO IME. VŠEČ MI JE... LOUIS... LOUIS...

LOUIS!.. LOUIS!..

LOUIS!...

OH! KAJ? AMPAK... TO JE NEMOGOČE!

DROONA!

KAJ SE JE ZGODILO? TO NISO BILE SANJE, VSE JE BILO TAKO RESNIČNO... RES SEM BILA TAM!

DROONA, DRAGA... TVOJ DUH JE SAMO ODPLAVAL, Z MOJO POMOČJO. MISLIL SEM, DA TI BO VŠEČ!

TI SI TO NAREDIL? KAKO?

TO JE BILA PROSTORSKO ČASOVNA PROJEKCIJA, TELEPATSKA SPOSOBNOST, KI SEM JO DAVNO PRIDOBIL... UPORABIL SEM JO ŽE ENKRAT, SPOMNI SE... TVOJ PRIJATELJ CHASTAR JE BIL POSREDNIK. NI MI POVSEM USPELO, KER SE JE NEKDO VMEŠAL...

AMPAK ZDAJ JE BILO ČUDOVITO! DA, ZAME TUDI, DROONA! PRENESEL SEM TE SKOZI ČAS, V MOJO MLADOST, NA ZEMLJO PRED VELIKO KATASTROFO. PRAV JE, DA POZNAŠ SVET, KI SMO GA IZGUBILI...

AMPAK, KAJ SEM RES... FUKALA S TABO?

DA, JAZ SEM LOUIS... ALI PA SEM VSAJ NEKOČ BIL. OPROSTI, DROONA. TUDI JAZ ČUTIM POTREBO... STOLETJA ŽE NISEM DOŽIVEL ČESA TAKO PRIJETNEGA!

OH, NE... NE! ZDAJ SE VSEGA SPOMINJAM... MESTO... UMETNI SVET! VESOLJSKA LADJA, KI BO KMALU UNIČENA... JAZ PA... JAZ?

NE OBUPUJ! POMAGAL TI BOM, AMPAK SAMO TI LAHKO PRIDEŠ DO DELTE IN JO UNIČIŠ! POKAZAL TI BOM, KAKO...

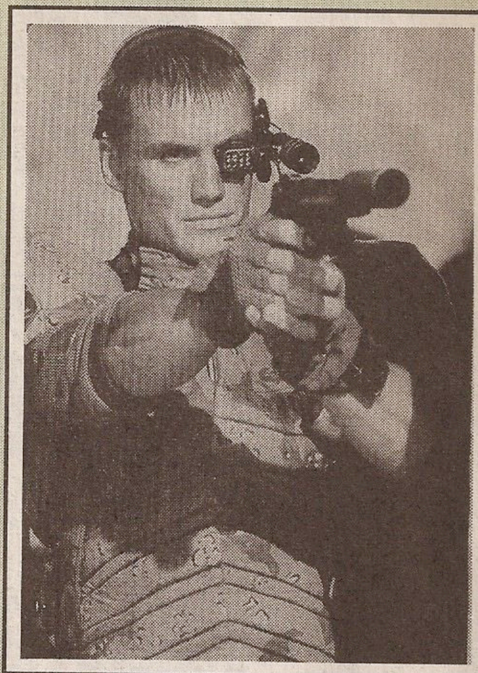
KAJ NAJ STORIM?

UNIVERSAL SOLDIER

Kaj bi se zgodilo, če združiš nitroglicerin, trinitrotoluen, bojne strupe in najsodobnejša orožja moderne dobe? Nastane film Universal Soldier.

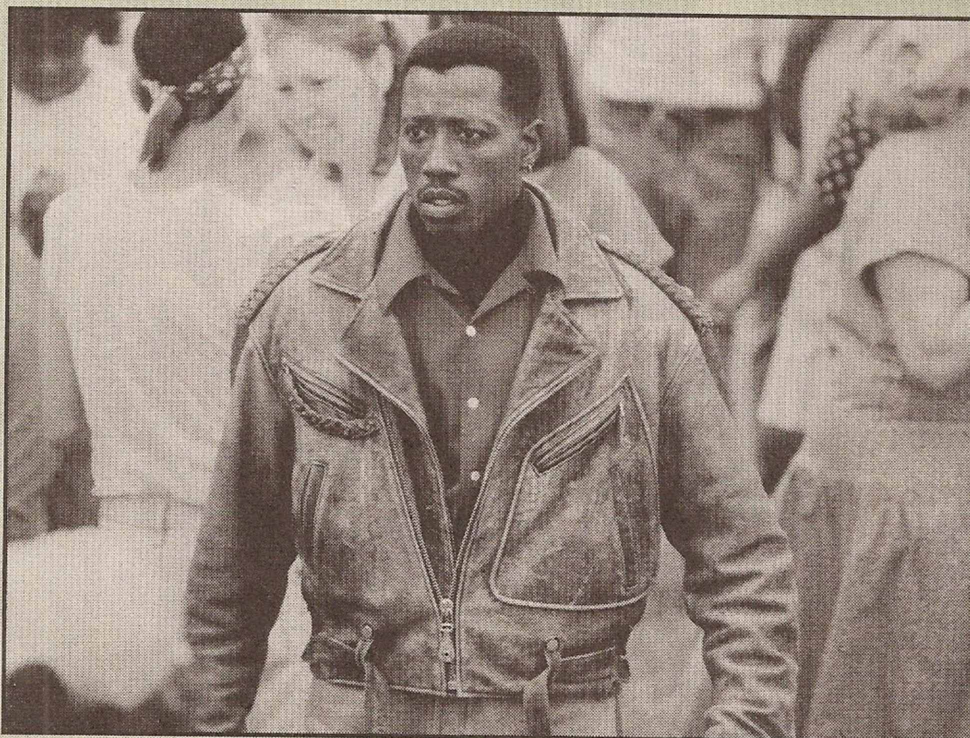
V tem filmu, ki ga lahko označimo za akcijsko akcijski film, v katerem ne najdemo drugega kot svežo puritansko akcijo, sta prvič nastopila skupaj najhujša razturatorja v stilu, brez možganov, samo s silo udri po sovražniku, Dolph Lundgren in Jean- Claude Van Damme namreč. Ta film je izredna priložnost za vse bejbe, da se grejo malo zrajcat na mišice teh dveh super bilderskih herojev, na katere so vplivali vsi po vrsti: od Bruce Leeja, Jackie Chana, Arnie Terminatorja, Stevena Nico Seagala in Brucea Die Hard Willisa. Ja, kot sem rekel, izredna priložnost, da vržejo stran vse tiste cajtnge v stilu Play Girl, Machoti iz Murske Sobote ali pa celo najtršega med njimi Najboljši tipi Yu-Armije in podobne. Priložnost, da se končno enkrat vživijo v film in čisto osuple pridejo iz kina, pošljejo svoje suhe in po obrazu mozoljaste ali s pivom zavaljene in po ritah zamozoljane tipe naravnost v kurac. Priložnost, da vidijo vse možne perspektive tricepsa ali bicepsa enega izmed dveh glavnih igralcev, kar predstavlja perfekcijo na tem področju. Vendar, ne bodimo tako pristranski, da bi zanemarili boljšo stran tega nekoliko čudno obračajočega se planeta. Za tipe je ta film odlična razstava najbolj strupenega ognjenega orožja. Možnost, da izberejo idealen način, s katerim bodo pobili svoje najbližje sorodnike, vključno z muco ali kužijem, ali pa celo večletne sošolce in najljubše p(t)ičke. Kot vidimo, imamo od tega filma same koristi, zato vas prosim ali bolje rotim, ne se obotavljat iti v kino v nobenemu primeru. Zgodba je več kot preprosta: Luc (Van Damme) in Scott (Lundgren)

Dolph Lundgren v filmu Universal Solder

sta vojaka, ki sta padla v Vietnamu v boju z majhnimi rumenimi bitji, ki se palzijo po tleh. Vendar jima s pomočjo ultraskrivnostnega in hkrati ilegalnega načrta ameriške vojske povrnejo življenje. Življenje pogojno rečeno. Na dan prideta v novi, spremenjeni obliki, ki ima zelo malo skupnega z vsakdanjim človekom. Spremenili so ju v nepremagljiv bojni napravi, popolnoma ubogljivi ter z zbrisanim spominom, skratka, brezhibni za nevarne vojaške načrte. Zgodi pa se nekaj, o čemer nobeden na temu svetu ni mogel niti sanjati, kaj šele predvideti. Pride do preobrata, ki se ne more kosati niti z lulekom pri bejbi iz Crying Game. Lucu (Van Damme) se začne vračati spomin in v film se vplete še mlada in privlačna novinarka, ki zavoha, da v tej vojski nekaj smrdi. Scottu, ki je bil psihopatski morilec, preden je umrl, se povrnejo stari občutki in hoče na vsak način tudi novinarko poslat rakom žvižgat. Kdo bo ustavil ponorelega Scotta, boste izvedeli na koncu tega filma.

Universal Soldier je stal 23 miljonov dolarjev. Tako sta se oba igralca prebila iz vrst cenenih filmov v prvovrstne akcijske. Sodelovanje med igralci in režiserjem je bilo zelo plodno in uspešno. Govori se, da so prešli iz kolektivno dobrega ozračja v intimne stike med posamezniki. Najbolj razvpit na tem področju je seveda bil Van Damme, ki je sodeloval v kombinacijah, kot so seveda Van Damme - Lundgren, Van Damme - mlada novinarka, Van Damme - skupina privilegiranih obževalk in obževalcev in s tem dejanji končno potrdil svoj renome popedranega biseksualca (opravičujem se zaradi vulgarnosti). Vendar Van Damma ta dejanja niso ovirala pri podpisu nove pogodbe z družbo Sony, lep kupček denarja je bil ponujen, s katero se obvezuje, da bo igral v petih njihovih filmih. Medtem pa bo moral Lundgren še malo bildat in pridno čakati na nove vloge.

PASSENGER 57 - 57. POTNIK

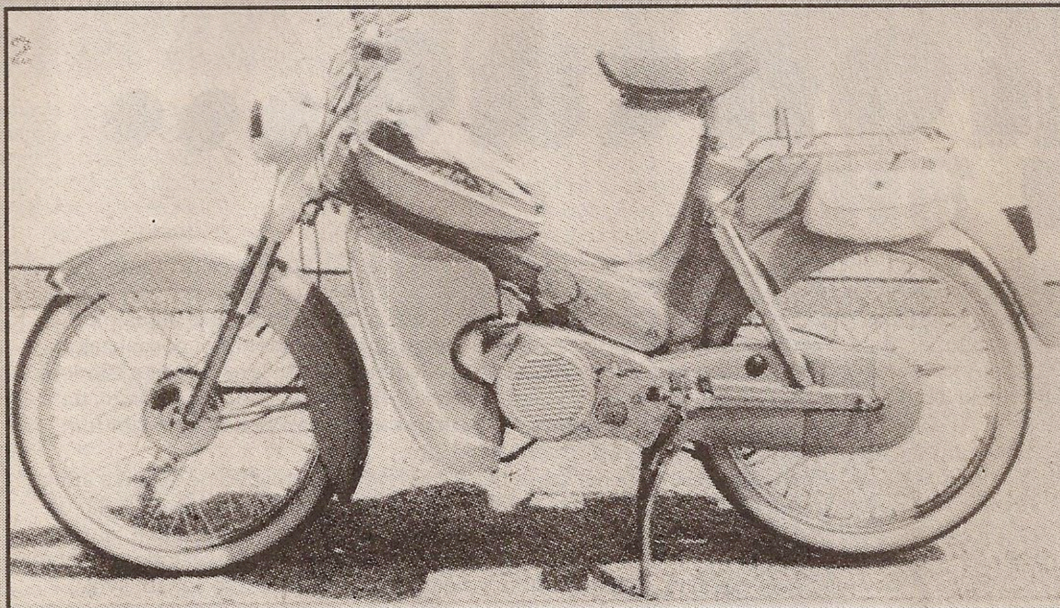

Wesly Snipers, nova črna zvezda.

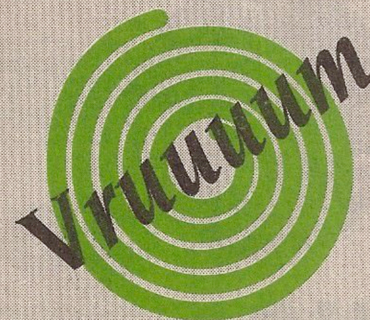
Ne, niste zamudili 49 nadaljevanj filma 8. To je najnovejši akcioner v stilu 24 ur 10 kilometrov visoko nad zemljo s svojim najljubšim teroristom.

Junaka v tem filmu sta postavljena v hud konflikt. Prvi, John Cutte, je neustrašen in inteligenten in eden največjih strokovnjakov za boj proti terorizmu na svetu. Za drugega lahko rečemo, da je glavni predmet preučevanja prvega oziroma eden izmed najbolj neusmiljenih teroristov, če ne upoštevamo tistih na Balkanskemu polotoku. Prvi poskuša rešiti dvesto življenj, drugi jihhoče uničiti. Torej, črno-bel kontrast med igralcema, samo da je tokrat pozitivec pobarvan s črnim in negativec z belim pigmentom. Črno pozitivnega igra Wesley Snipes, vzhajajoča zvezda. V zadnjem času smo ga lahko opazili v treh različnih filmih: v vlogi Nina Browna v New Jack Cityju; sledila je vloga arhitekta v filmu Spikea Leeja Jungle Fever ter v lahkotni komediji White Man Can't Jump. Snipesa so prvič opazili, ko se je razmetaval v video spotu Micheala Jacksona Bad v režiji Martina Scorcesea. Belo negativnega psihopatskega in norega terorista igra Bruce Payne. Kljub temu, da je rojen v Londonu, je svojo igralsko pot začel v Ameriki. Igral je v filmih Switch, For Queen and Country in Absolute Beginners. Za konec seveda še neizogibno sporočilo vsem letalskim družbam, vključno z Adrio Airways: ta film je zadnje opozorilo, da ne smete več mešati v svojih vrstah turistov in teroristov.

Nagrajenec v zvezi s filmom Forever Young bo izžreban v naslednji številki.

Dražen Vam Nedamm

Colibri 04P, lepotec iz leta 1959

Legenda

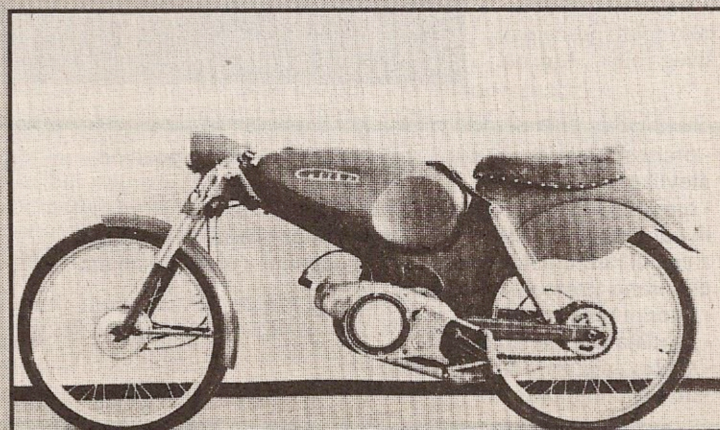
No, ja, ni ravno legenda, ampak v slovenski produkciji je stvar, ki vam jo bom predstavil, najboljmegašus motocikel. Tomos colibri iz konca petdesetih in začetka šestdesetih let. KAJ, že slišim kritike, kakšen smetnjak pa je to? Tomos je resda slaven po tem, da so njegovi motocikli dobri samo za par kilometrov, potem pa za smeti, da en povprečen tomos več svojega življenja preživi na ponku v garaži podrt, kot pa na cesti. To pa ne velja za veterane, še posebej za colibrije. Mislim, kaj! Ne boste verjel, kaj ti colibriji vse zmorejo! Dol padeš! Dvo- in tribrzinci, to čudo je tako narejeno, da bolj kot ga voziš, lepše teče. Videl sem enega pri prvem lastniku, brez generalke, z več kot 22 000 km. Dobro, ne? En tipo, ki ga poznam (od njega bom kupil tisti stroj) se vozi v Buje (CRO) z dvobrzincem, zadaj ima prikolico in nabira brinje. Doma je malo ven iz Kranja. Lahko si predstavljaš, koliko ena taka stvar zdrži. Tipo pravi, da nima nikoli težav. Čez Črni Kal ga sicer ostali tomosmanijaki že prehitijo, ampak proti vrhu jih prehiteva on, ko hladijo svoje kripe. Nekaj je pa res. Če gre en tak colibri samo 40 - 50 na uro, potem ga ne smeš frizirati in siliti, da bi šel hitreje. 40 sicer ni nobena hitrost, ampak zagotavlja trajnost motorja. Ne potrebujem prde, ki bi letela 90 na uro, kurila 7 litrov in crknila za prvim vogalom. Mimogrede, colibrija tankaš enkrat na leto. Ne vem, koliko pije, ampak gre skoraj na zrak. Fino, ne?

No, colibri ima tudi nekaj napak, predvsem je težko dobiti dele zanj. Razlog za to, da se je ta motorček pojavil v Vruuumu, je pa ta, ker se mi zdi, da je ta motor dober za vse nadebudne ljubitelje veteranov. Lahko ga je vzdrževat, težko crkne in ima vse lastnosti starega in dobrega. Pa še na rejli veteranov greš lahko z njim. Colibri vam bo tudi pomagal razviti pravi odnos do veteranov. Predvsem vam bo dal tisto kljubovalnost, ko se vam vsi smejijo, ker nimajo pojma (češ, poglej mojega novega japonca, hitrejši sem od tebe - že, že, ampak kako dolgo?). Na začetku je to malo moreče, potem pa se navadiš in tudi ljudje okoli tebe to spoštujejo, ko vidijo, kako resno misliš. To je pravilo pri VSEH veteranih. Torej, za začetek, omislite si colibrija. Večinoma ga imajo starejši ljudje, od mladine skoraj ni dobro kupovat. Za kaj gre? Enega colibrija lahko dobiš za majhen denar (100 DEM). Zato ga kupujejo taki, ki hočejo biti frajerji za male pare, in jih gonijo do nezavesti. Tak motor ne bo več dolgo. Kupi ga, torej, od prvega lastnika. Prvo kot prvo, lastnik ti ne bo prodal motorja, če ga ne boš prepričal, da si ljubitelj veteranov in da si ŽELIŠ colibrija. Potem, ko enkrat kripo imaš, jo moraš restavrirati. PRVO PRAVILO!!! Nikoli ne improviziraj. Vse mora biti originalno, če ne, je bolje, da stvar prodaš komu, ki zares nekaj da na veterane. Ko začneš podirat, si označi, nariši, kako kaj skup paše, ker se še prerado zgodi, da na koncu ne znaš sestaviti, imaš polno škatlo delov preveč ipd. Tako žalostno konča mnogo veteranov. Vidiš jih po škatlah na bolšjih trgih in podobno.

Vse moraš najprej dobro očistiti. Poglej, kje je krom slab, očisti, daj speskat in kromirat na novo. Če je barva vsaj približno še dobra (recimo, da je rja ni požrla vsaj 1/3), NE BARVAJ! Posebej pri motociklih je pomembno, da je tudi barva še originalna. Tudi če je že malo zbledela in izgubila lesk, jo lahko še vedno spoliraš in navoskaš. Če je barva fuč, se potrudi poiskati barvo, ki najbolj ustreza izvirni (moraš jo dat namešat). Če je bil motor že prebarvan, potem nekje pošmirglaj barvo dol (z vodobrusnim papirjem) in ugotovi, kaj je spodaj. Potem prebarvaj na originalno. To se blazno ceni pri vseh starih vozilih. Zelo slabo je namreč, če si izmišljaš kaj novega, modernega na veteranih. Če je kaj fuč, ne kupuj modernih delov, ampak poskusi najti originalne. Včasih je to prav boleče, ker moraš kupiti še en tak model (druge variante največkrat ni) in ga razsuti na koščke in porabiti za tistega, ki ga rihtaš, pa tako rad bi kar oba obdržal. Če se ne moreš odločiti, katerega porabiti za dele, je najbolje, da si za restavriranje izbereš tistega, ki je starejši. Vsekakor je dobro, da preden kar koli zaserješ, najdeš kakega strokovnjaka za veterane, ki ti bo znal dati koristen nasvet. V glavnem. O tem bi lahko pisal sto let. Važno je predvsem to, da razviješ odnos do svojega motorja, ga obnoviš, da je tak, kot original (nimate pojma, kako folk gleda parkiranega colibrija, ta motor je povsod glavna zvezda!). Colibri te bo sam naučil, kako moraš z veterani ravnati in to ti bo potem pomagalo, ko se boš lotil drugih veteranov. Če bi si takoj omislil kak strašno redek star avto, bi trajalo predolgo, preveč bi bilo uničenega in preveč solza bi steklo za njim, ko bi se mu moral odreči. Na napakah se učimo, vendar se ne smemo učiti na račun svojih veteranov. Samo enkrat narediš napako, potem je za vedno uničen.

Za poprček na koncu pa še ena stara slovenska modrost. Raje porivam tomosa, kot da bi vozil japonski drek. Malo patriotizma, ljubčki moji!

Easy Mucy

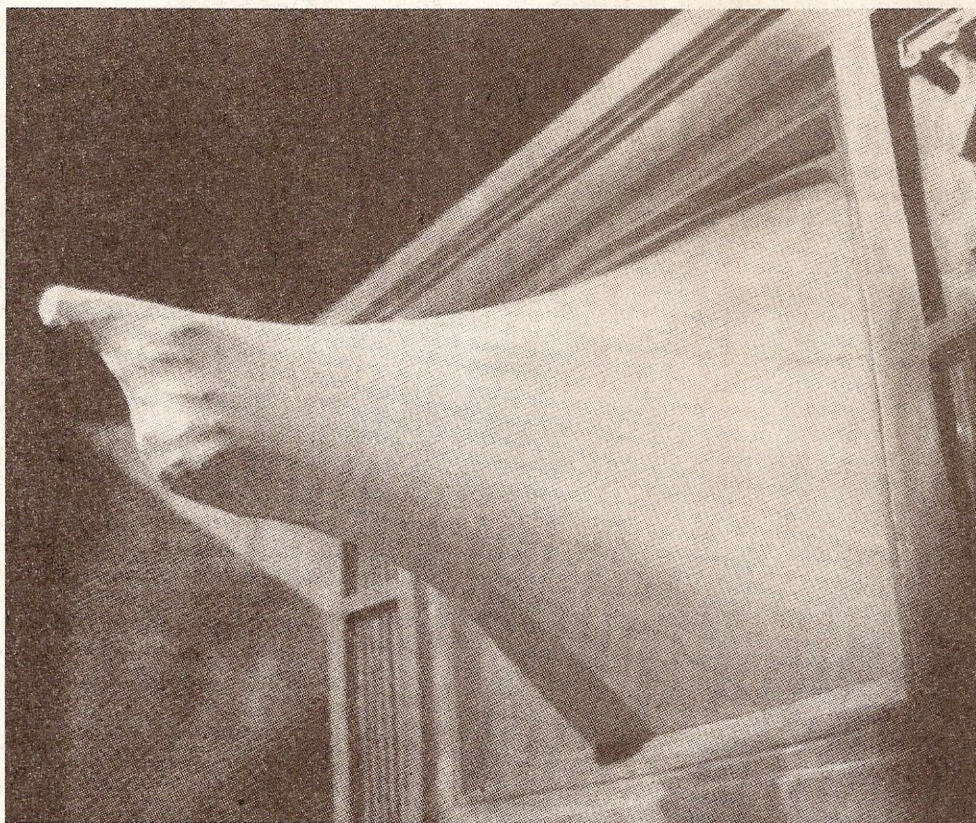
Dirkalni Colibri iz leta 1959, tri prestave in 95km/h.

Končno...

YO! V predzadnji številki tega mega cajtnga sem jamral, kako krasno bi bilo, če bi tudi igre bile, kot je film, umetnost. No, ja, za zdaj še niso, se pa, v navezi igra - film dogajajo zanimive stvari. Takole mi domov uleti prijatelj, ki se okroglih pet ur na dan posveti igram in je abslutni game-addict. Mislim, tip je pravi džanki. Na morje vzame game boya in se na plaži špila... Ja, torej, on uleti ves zadihan in pove, kako je slišal, da bodo v Hollywoodu (jasno, kje pa drugje!?) posneli film Super Mario Bros. - The Movie. A.O.K., naredili so že risanko, pa glupo nadaljevanko... ampak film z zvezdniško zasedbo, narejen po igri! "To s' pa s tal pobral!" mu rečem. On pa, da ne, pa da je to izvedel iz nekih kao "dobro obveščenih krogov". No, stvar me je začela zanimati in skočil sem do Stopa, da se prepričam. Listam po najbolj svežih, še po barvi dišečih revijah in... yep! Stvar res snemajo. Super Mario Brothers - The Movie bo prvi film, narejen po kaki igri, kar pa, če takole pomislim, ni nič weird. Nedavno je bila namreč na Sky News reportaža, v kateri so povedali, da sta brata Mario med ameriško mularijo bolj znana kot Miki Miška, Nintendo, ki ju je izumil, pa na leto pobere več profita kot Nissan ali Toyota! Masten keš, baje.

Še več, zaslužek od prodaje iger, brez računalnikov in konzol, seveda, je bil lani v ah-tej-Ameriki prvič večji od profita VSEH ameriških filmov skupaj, vključno s Terminatorjem 2! Kaj natančno se v filmu Super Mario Brothers - The Movie dogaja, ne vem, baje pa so zaposlili špica ekipo za posebne efekte. Mario ima namreč namesto kužka, kot vsak pošten človek, dinozavra. Za film jim ni uspelo ujeti nobenega živega primerka, zato je njegovo vlogo prevzel nekakšen kao kvazi dinorobot, daljinsko voden. Menda jim do zdaj z lutko še ni uspelo tako dobro posnemati živega bitja... Kul, ne!

Upam, da bodo naši film odkupili. No, ko smo že pri filmu, igrah in kešu, še tole. Vse kaže, da se bo kmalu zgodilo še nekaj nezaslišanega. Za to bo poskrbel Jurassic Park, ki je bil najprej knjižni bestseller, nato je Štefan Spielberg po knjigi posnel zelo uspešen film, zdaj pa so pri Segi naredili še igro z istim naslovom. In kaj je tako hudičevo ?#*! nezaslišanega? Vse namreč kaže, da bodo s špilom Jurassic Park pokasirali največ keša!! Pozabi film, pa knjige! Keš prihodnosti so igre.

Tako, za konec pa še nekaj nasvetov za novopečene lastnike amig 1200. Na teden me namreč vsaj trije pokličejo in jamrajo, kako da ne vedo, kateri monitor bi kupili. Da je slika na TV kao totalno zanič. Takole bom rekel: če se nameravaš s tisočdvestotko večinoma špilati, potem monitorja ne potrebuješ! Še več, ko šopam svoj priljubljeni Indy 500 (mimogrede, moj rekord je 235,33 mph... go faster if U can!) na moji amigi z montorjem, je špil na videz precej slabši kot na 1200 priklopljeni na TV. Zakaj? Prvič zato, ker je monitor tu mač majhen, 14 inčev ga je po diagonali, TV-ja pa je najmanj 22 inčev (55 cm). Efekt je isti, kot če bi gledal film v kinu ali pa doma na videu. Drugič pa zato, ker je na monitroju videti vsak piksel kot kocko, kar izpade precej ružno. Moj televizor pa so ravno prava jetra, da se piksli zabrišejo in zmehčajo žagast rob objektov v igri. Če pa boš amigo uporabil "kot pomoč pri študiju", pa si le omisli monitor. Predlagam ti Commodorjeva 1940 in 1942, ki potegneta vse frekvence, varianta pa je tudi NEC-ov Multisync 3D. V vsakem primeru pa se najprej prepričaj, ali monitor, ki ga hočeš kupiti, vleče vse ločljivosti in frekvence... ne pusti se premamiti kakemu monitorju VGA!! OK, let's KO, je rekel Tysson. Bye!

Boštjan

Deja-vu

Včasih se človeku odpiči, včasih ga kakšen dogodek na nekaj spomni. Včasih spomin človeku kaj naredi. Tako se mi je po letu in pol zgodilo nekaj čudovitega, kar se je spremenilo v moro. Ves dan sem se vozil okoli z Janis. Nepozabno. Zvečer, ko sem šel spat, pa me je misel nanjo spomnila na nekaj strašnega, bolečega. Deja-vu. Prišel je sicer nekaj ur prepozno, pa vendar. Spomnil me je na smrt, na žalostno ljubezensko zgodbo... Ah, pustimo to. V primerjavi s tó zgodbo je Romeo in Julija komedija. Kaj sem že hotel? Aha, dežavu. Še en pojav, ki ga vsi poznamo in ne poznamo. Kaj je to?

Že videno, kot temu pravijo, naj bi bilo spomin na dogodke iz prejšnjih življenj, morebiti celo napovedovanje prihodnosti. Ker pa se v dejavujih znajo pojavljati prekleto moderne stvari, pomeni, da to ne more biti iz nobenega prejšnjega življenja. Jasnovidnost? Mogoče. Deja-vu je čuden feeling. Nekaj se ti zgodi, potem pa razmišljaš, kje si to že videl. V sanjah? Tukaj gre za napovedovanje prihodnosti, vendar ne kot jasnovidnost, ampak za logično stvar, ki pa je naši ljubi "dnevni" možgani ne morejo sprejeti, zato jo pozabimo. Kako nastane deja-vu? Teorij je preveč, zato bom vzel tisto, najbolj odštekano, ki mi je iz nekega razloga še najbolj všeč. Svoje možgančke pri polni zavesti izkoriščamo z zelo majhnim, neugotovljenim procentom zmogljivosti. Poglej na to kot na računalnik. Tvoj izkoristek možganov je kot delovni pomnilnik računalnika, podzavest pa hard disk. S tem, da delovni pomnilnik le malo vpliva na delovanje hard diska, ker le-ta počne druge stvari. V njem so vse tvoje izkušnje, vsaka sličica iz filma življenja. Od maternice do tega trenutka.

Ko spiš, pač spiš. Tik pred prebujanjem pa se začne v tebi kažin. Takrat se zbudi tvoja podzavest in začne prebirati podatke. Takrat dela tisti del tvojih možganov, ki se ga ne zavedaš. Premleva zadnje dogodke, jih sortira po pomembnosti, logično speljuje možne poteke in premleva možne reakcije tistega, ne preveč inteligentnega dela možgan, ki ga uporabljaš čez dan. Pri tem je tvoja podzavest zelo natančna, primerja tudi podatke drugih ljudi, ki jih poznaš. Tudi telepatske zveze so tu, samo da se tega nihče prav ne zaveda. Na to foro pride tudi do ljubezni, saj veš, oči so se nama zabliskale in vedela sva, da se ljubiva. Nikoli pa nisva vedela, da so se to najini možgani že davno zmenili. Tako nekako. No, ko podzavest opravi svoje, kolikor ima časa, se izklopi in vklopi zavest. Včasih se pa zgodi, da pozdavest in zavest delata hkrati, podzavest se izklaplja, zavest pa zbuja in v tistih nekaj trenutkih sanjaš. Ponavadi je vse total zblojeno, ker podzavest ne dela več s polnimi obrati, delovanje se ustavlja, zavest sama pa še ne sprejema s polno močjo. Zato so sanje vedno malo čudne in ponavadi jih pozabiš. Ponavadi. Včasih pa podzavest dela dlje in takrat zavest pobere več podatkov in ti so bolj jasni. Takrat sanjaš cele romane in si jih tudi zapomniš. Zapiši si jih kdaj, zanimivo branje.

Tretji, redkejši pojav, pa je v bistvu osnova za deja-vu. To je takrat, ko se tvoja zavest prikrade v misli podzavesti in posluša. Sicer ne šteka preveč dobro, ker je podzavest neštetokrat bolj brihtna, pa vendarle. Seveda podzavest reagira in se izklopi, vendar zavest pobere zelo realne podatke o možnih potekih nekega dogodka. Seveda pozabiš na to, ravno tako kot na sanje, spomniš pa se, ko se tisto zgodi. Marsikateri deja-vu pa je udarec v prazno, tudi možgani morajo priznati premoč naključja. Zato se na tak deja-vu niti ne spomnimo, ko se kaj dogaja. Zavest in podzavest. Redkokdaj sodelujeta kot del enega bitja, tebe. Pogosteje samo delno. Kot možnost telepatije, telekineze ipd. Podzavestnih zaznavanj niti ne poznamo, dejstvo pa je, da ta zaznavanja so, v vsakem med nami. Le da se v 99,9999 % tega ne zavedamo, v preostanku tistega delčka procenta pa ne vidimo nobenega pomena. Vse kaže, da je podzavest neko povsem drugo bitje kot naša zavest in da prav ljubosumno skriva svoje čare. Vse kaže, da smo zgolj lupina, da je pravo človeško bitje, ki živi v nas, nam nevidno, neznano. Astralna projekcija, alterego, to je vse delo podzavesti. Kdo ve. Mogoče se pa motim.

Deja-vu ni noben bavbav, verjetno je samo še ena oblika zaznavanja. Ker gre za podzavestno dejavnost, je pač bolj ali manj popolna neznanka. O tem imam eno teorijo. Podzavest je molto inteligentna. Preveč. Zato naša zavest deluje kot nekak filter, da ne bi bil stroj, imenovan telo, preobremenjen. Pri nekaterih je ta "filter" bolj gost, pri drugih pa gre več skoz. Temu pravimo IQ. Pri vsakem od nas pa so tudi luknje v filtru, čemur pravimo talent. Tam, kjer je luknja, smo pač bolj sposobni. Tisti, megasuper nadarjeni, pa se kmalu preobremenijo in umrejo. Echte vunderkindi ne doživijo več kot 5, 6 let. Izjeme so zelo redke. Recimo, Mozart. Pa še on je mlad umrl.

Deja-Mucy

Vročica

Tisti dan je bilo kratko malo vse na speedu. Pa še sredi tedna povrhu, ko tako ali tako ni kruha, da bi se ukvarjal s fotografiranjem modelov, ker je običajno drugih dogodkov toliko, da se ti zrola. Pa sem se moral, ker mi med običajnim terminom za take reči, torej med vikendom, ni zneslo. Ali deklice niso imele časa ali pa ga sam nisem imel. Skratka, no bread Fred, kein Brot.

Zmenjena sva bila na najbolj nenavadnem kraju, ki sem se ga v tistem trenutku mogel spomnit. Na Žalah. Noro. Ampak tam v bližini je pač scena, ki je za snemanje več kot ustrezna. Inspirativna, bi lahko rekel.

Sonce je tako pribijalo, da sem v tisti sopari, ko sem počasi dehidriral, že videl sredi belega dne prikazni zombijev, ki so lezli iz grobov, zabadali slamce v moje telo in srkali tekočino. Med temi pošastmi se je potem prikazalo žensko bitje, angel bleščečih, dolgih las, modrih oči, lepe postave, ki se mi je elegantno zibajoče bližalo. Sprva, ampak mislim res na začetku sem ugotovil, da je nekaj v zvezi s to osebo prav posebno povezanega. Potem seje pokazalo, da je kar več stvari. Takoj sem bil popolnoma inspiriran, kaj in kako bom posnel, slike so bile že skicirane v glavi.

Predstavila sva se in si podala roke. Da je Lena njeno ime sem vedel, toda v tistem trenutku se mi je zazdelo, kot da ga slišim prvič. Lena. A slišite, kakšen mili zvok je v tem imenu. Mislim, že po imenu si lahko predstavljate, kako lepa je ta ženska. Kaj da bi še fotke gledal. Je svetla, graciozna, kar potopil bi se v njenih očeh, mislim, vsa je kot cukrček, nežna. Po očeh se ji vidi, da je dober stvor, da je to nekaj tako nežnega, kar ne bi živi stvari naredilo nič hudega. Potem sva med snemanjem v pogovoru ugotovila nekaj podrobnosti in predvsem to, da se poznava. No, v bistvu ona mene, ker je jaz še svoj živ dan nisem videl, čeprav sva, kot se je pokazalo, soseda, nekaj hiš narazen. Mislim, k'vaa! Sosedo in še povrh tako lepo, ki jo spoznaš tako skoraj by the way na pokopališču? Kaj takega se mi pa še ni zgodilo niti v najbolj norih sanjah. Temu se reče kontrast. Bela pika na črnem ozadju ali izhod. Ko sem prišel domov, sem odprl knjigo, v kateri je pisalo: "Vsaka oseba, vsi dogodki v tvojem življenju so tam, ker si jih tja sam postavil..... Sam se odločaš, kaj boš naredil z njimi.

Tekst in fotke Iztok Dimc

kratke domače

Pusiket

Ugrizni vanjo in si izberi nagrado!

Motnja

Človek se ne moti edino takrat, ko oprošča.

Flowerpower

Osečam se haj, mozak baj, baj.

Jazz

Človek je po naravi egoističen.

Rana ura - zlata ura

Diž' se radni narode Crne gore, dvanajest je sati!

Fastfood

Bla, bla, bla... prišlo mi je takoj!

Kosilo

Pizda ti zele grizla!

Dolgcajt

Življenje je sestavljeno iz niza kratkih

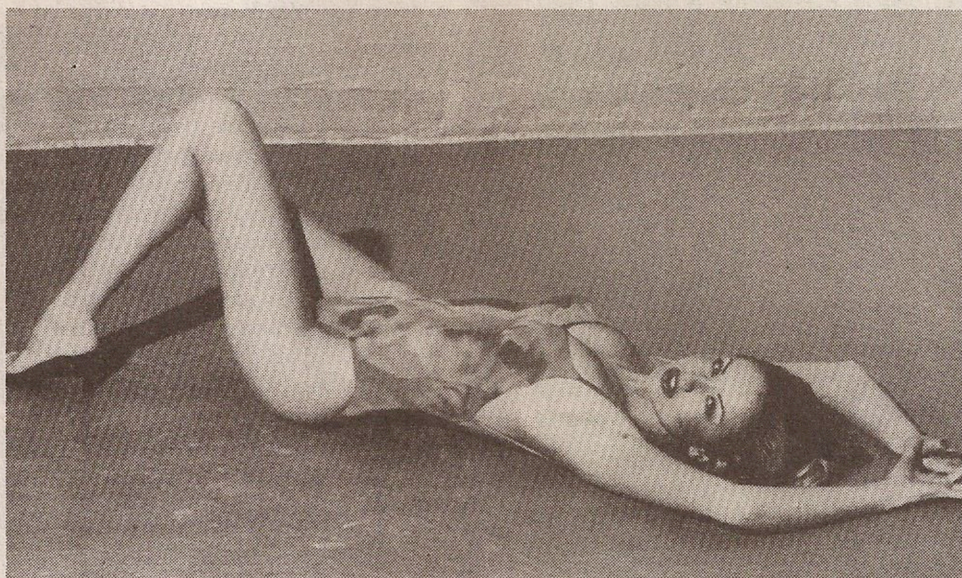
Smisel življenja

Jest, pit, kavsat za drug se ne ravsat.

Dnevnik dobre pičke

2. avgust

Dan po K4 sem bila blazno dobre volje. Vedela sem, da imam rada Tineta, da me ima tudi on rad, da ga bom poklicala in bo spet vse v redu. Pa še ta... Alenka. Poklicala sem jo. Domenili sva se, da se dobiva. Prišla sem nekoliko prezgodaj in sedla v tisti udobni stol v senci. Priznam, bila sem malo nervozna. Kaj naj rečem? Kako naj se vedem? No, pa je prišla. Sedla poleg mene, prekrižala noge in prižgala cigareto. Ji roke drhtijo? Pa je moja trema minila.
Začela sem pogovor, ki je kmalu stekel. Tako o stvareh nasploh. Povedala mi je, da dela na pošti, kar sicer ni najbolj fino, je pa služba. Pa rada riše. In veliko ven hodi. Simpatična mi je bila. Tako prijetna. Našli sva neko skupno točko. Tako... razumeli sva se. Čeprav sva se poznali komaj kakšno uro, sem imela občutek, da ji lahko povem prav vse. Da mi ni treba ničesar skrivati pred njo. Kar lep čas sva sedeli tam in se menili. Potem, ko se je začel spuščati mrak, sva se domenili, da se še dobiva, in se razšli. Vrnila sem se domov. Kar razganjalo me je od veselja. Potem sem pomislila, da bi bilo fino kakšno stvar uspičiti Tinetu, zato sem ga poklicala.
Najprej je bil njegov glas odbijajoč, toda hitro se je omehčal. Takoj ko je videl, da nimam namena težiti, je postal sladek. "Rada bi te videla," sem rekla. "Boš prišel k meni?"
Potem je prišel. Pozvonil je, zadrla sem se, da so vrata odprta, nato je vstopil. Pričakala sem ga na postelji. Na sebi nisem imela drugega razen štrumpantlov in štiklov. Zagledal me je in presenečeno obstal. Nekaj časa me je opazoval, potem pa brez besed stopil k meni in me tesno stisnil.
"Kako si lepa."
Poiskala sem njegova usta in mu potisnila jezik vanje. Hotela sem izsrkati njegovega. Dotaknil se je mojega mednožja in zazdihnil.
"Nora si."
Povlekla sem ga k sebi na posteljo in zlezla

nanj. Odpela gumbe na njegovi srajci in jo slekla, se sklonila nižje in ga obliznila po dlakastih prsih. Te njegove dlake. Ob pamet me spravljajo. Med poljubljanjem sem se podrgnila ob njegovo otrdlino med nogami. Vedela sem, da me želi, da komaj čaka, da jo potisne vame. Zlezla sem nižje, odpela pas, zadrgo in potegnila hlače z njega. In še nižje. Poljubljala sem njegove noge. Počasi, nežno. Naj mu bo lepo. Naj vidi, kaj znam.
"Kako si dobra."
Njegovi vzdihi so bili vedno glasnejši. Počasi sem se z jezikom bližala njegovi moškosti, ki je nabrekla stala čisto pokonci. In še glasnejši. "Kaj boš pil, Tine?"
"Nič. Ne odhajaj stran."
"Ne?" Zmuznila sem se iz njegovih močnih rok, vstala in odšla po pijačo. Naslajala sem se ob njegovih občudujočih pogledih, ki so spremljali moje telo, vsak moj gib. Kako mi je lepo. Kako me to razpali. Natočila sem pijačo in mu potisnila kozarec v roke. Se sklonila, pobrala škatlico s tal in vzela cigareto. Jo dala v usta, prižgala in potegnila dim vase.
"Izvoli." Vzel je cigareto in se naslonil na zid. "Rad te imam, Maša." Jaz pa sem zlezla nanj in se začela premikati. Počasi. Nežno. Naj znori. Sklonila sem se in potegnila njegov jezik vase. "Kako je močan!"
Tine je vzdihoval.
Potem se mi je zameglilo. Želela sem čutiti vsega. Dvigala sem se, da je skoraj ušel ven, in nazaj globoko, da sem začutila rahlo bolečino. In hitreje. Še. Z nogami sem čvrsto objela njegovo telo, ki se je zvijalo pod mojimi sunki. Čutila sem njegove roke, kako me oklepajo in stiskajo k sebi. Ja, Tine, ljubim te, nora sem nate, in kako si močan, kako si trd. Potem sem zlezla z njega, legla na hrbet in razširila noge.
"Daj, pridi k meni."
Prišel je in ga porinil vame.
"O, Maša!"
Ko sva potem obležala na postelji, sem mu povedala o Alenki. Poslušal me je in se mi zdi, da mu je bilo všeč. Obljubila sem mu, da jo bom enkrat pripeljala.

Astrološka napoved

za čas

od 18. 6. 1993 do 2. 7. 1993

KOZOROG

Izrabite to kratko obdobje in opedenajte stvari, ki jih doslej pač niste mogli. Lahko se zanesete na druge, da bodo sodelovali tako, kot treba, boste pa morali večino stvari kar lepo sami narediti, če hočete, da bo res tako, kot je najbolj prav.

VODNAR

Mogoče vas bodo ljudje kdaj postrani gledali, seveda zato, ker ste pač drugačni in tega ne morejo kar tako prezreti. Lahko pa se iz tega pojavijo težave, lahko se celo z ljubčki skregate - bo pa to samo nejartoktark prepirček, če le ne boste trmasto vztrajali pri svojem.

RIBI

Romantično, zaljubljeno, zasanjano in podobno boste razpoloženi, želja pa bo čim dlje stran od dela, obveznosti, teženja in čim bližje žuru, svojim dragim itd. Boste tudi zelo občutljivi, zato se ne pustite zjebati vsakemu brezobzirnemu jeduhu. U jajca ga dajte!

OVEN

Težavice se bodo pojavile, a se ni bati, da bi vas to zelo sesulo - kvečjemu nov power boste dobili in se potem lahko zgodi, da mimogrede vi sesujete kakšno občutljivo srce. Zato pa s posluhom in easy, da ne bi zgubili svoje priljubljenosti (ljubljenosti!?).

BIK

Še zmeraj zaljubljeni, če ne v drugega pa vsaj v prelepo vreme, zato se dobro in navdušeno počutite. Odprite svoja srčeca, da bodo polno zadihala, da se resnično scoolirate v tesnem objemu. Tudi si boste privoščili druge užitke (hrana, pijača) in boste prej pretiravali kot ne.

RITI, POZOR!

Stvari so take, da o njih, razen o vremenu, sploh nima smisla razpravljati. Državica kravica slanica pralnica je padla v eno ful totalno depro in se vsi skupaj tako obnašajo, kot da bi jim v riti kole zatikal. Vse to pa zato, ker je naša preljubljena dežela postala ena mafijska deželica, v kateri sploh ni več važno, koliko kdo pije, ampak samo še, kako tega noben ne bo plačal. Skratka, totalna p........ . Še dobro, da gremo na morje, pa bomo na vse to malo pozabili, pa si bomo spet mislili, kako pa zdaj pa bo boljše.

Morje pa valjda ne bo tisto ta pravo, če tistih papirčkov ne bomo dobil na koncu leta, pa tete ne bodo verjele, da je pa vseeno treba malo denarja dati, ker mi bi pa vseeno tja do Španije odštopali, pa se malo boljše imeli, pa pozabili na razne štrajke pa soci-koci-kleri-baci sranja, ki se jih v tej Suverenici gredo eni tipi, ki imajo že kar malo preveč let, da bi jih še kdo resno jemal, ko so že tako stari, da jim niti žlice ne bi več zaupali, da se ne bodo pacali s tistimi pudingi, ki jih imajo tako radi, pa jim jih nikoli ne dajo. Pa dajte jim malo tistega pudinga, no...

O.K. štrajk prfoksov je bolj ali manj za nami, bomo videli, kako bo šlo naprej, ampak meni se zdi to čisto sranje. A si predstavljaš, končaš šolo pa dobiš šanso življenja, da te povabijo na, ne vem, recimo na Harvard ali pa Oxford. Rečejo, evo, ti si frajer, obvladaš, damo ti šanso, če narediš ta izpit kolikor toliko u redu, si sprejet, boš tukaj živel, mi ti bomo dali eno o.k. štipendijo, boš šel nazaj v tisto vašo Slovakijo Prlekijo pa boš postal BOSS, NO 1, AS, ADUT, ŠAMPION, ali pa kar že hočeš biti. Evo, in greš na teste, ful lahke, prav take, narejene za Slovake Bedake, pa kar nekako ne gre, pa ne narediš najbolje zadeve, pa ti vseeno rečejo (ja, ful te hočejo imet), daj, probaj še malo ustno, ti bomo malo pomagali. Pa te nekaj vprašajo, nekaj ful lahkega, pa moraš reči: " Ja, veste, takrat, ko smo pa to jemali, sem bil pa en malo bolan, sem imel gripo, pa je prfoksa rekla, da je že u redu, da samo zaradi mene pa ne bo tega ponavljala." Pa ti rečejo, dobro. Kaj pa to? Pa spet: "Ja, takrat sem šel pa glih kamelo od strica iz Afrike na sprehod peljat, pa ni šlo." O.K., zdaj pa še zadnja šansa, odgovori! Pa te vprašajo nekaj takega, kot če bi te kdo vprašal, koliko je 2 x 2, pa ti ne veš, pa moraš reči: "Ja, takrat, ko naj bi pa delal, so pa prfoksi v naši Slonokoščeni Mavretaniji ravno štrajkali, pa ni bilo nič." Ja, jebemti, tu mač. Kaj so delali, bodo rekli. Štrajkali so prfoksi, ti nas pa že en malo zajebavaš, tega pa nikjer po svetu ni. Potem pa zardevaj, če hočeš.

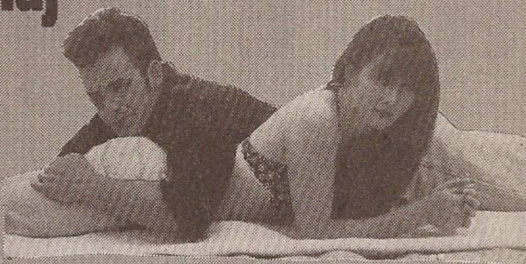
Saj je cool malo zabušavat. Ampak da te te krivonoge kratkokrilnice pa plešasti butci tako zajebajo, to pa ni, to pa ne. Ampak točno to je to. Jeba! Ampak to še ni vse. Prfoksi so zdej ratali ko ene riti, ki hočejo to plešasto, zanikrno miš od Slovenije v grob spravit po hitrem postopku. Oni začnejo, pol pa čez dva dni še policaji, pol pa še sodniki, pol pa uni na občini za šalterji itd. Kar naenkrat se vsi tisti, ki nič umazanega ne delajo, spomnijo, da zdaj pa zadosti, zdaj pa več keša, al pa same prazne glave. Pol pa vsi tisti, ki v umazaniji stojijo po cel dan, še manj denarja imajo, pa Slovakislovenica tudi manj denarja ima, pol je pa Janša še kar naprej plešast, ko mu pa nočejo enega kredita za 100.000 mark za plešo dat na vladi. Tako je to, tako to gre. Še na Luni so si mal bolje uredili.

Ej, ampak še večja p...... se dogaja pa tam v Germaniji Telebaniji. Tu mač. Ti tipi so kar Turke začeli pobijat, ja kje so se pa tega naučili. In to samo zaradi tega, ker so ubogi Turki drugačni od njih. Pa kje si to še videl. Mislim, to je tista varianta, dobiš ti en dober job v USA, delaš na primer za Microsoft, in si ful dober in imaš ful dober keš, pol ti pa pridejo trije mandeljci, stari toliko kot ti, ki v življenju prdnili niso, pa ti rečejo, aha, ti si pa iz Slovenike Maurenike, ti si pa Balkanc, tebe je pa treba malo jebat. Pa ti zatežijo tristo na uro, pade kakšen zob pa to. A je to cool? Valjda da ni, ampak ti tipi delajo točno to. Zato ker si malo drugačen pa malo bolj uspešen, pa rad kaj narediš, POF, pa jih dobiš. To je jeba, to je tako, kot če bi recimo vsi v klasu imeli radi blondinke, tebi bi bila pa ena črna všeč, pa to, pol bi te pa tipi prebičali, da zakaj pa tebi tudi niso blond všeč. Meni so črne všeč, in se ne bi pustu. Rajši sam na svetu, kot da bi moral ene zamorjene pa zafrustrirane tipe poslušat. Tako je, tako, dajte malo mislit na to, dajte bit face, ne pa race!

Milo Van Pašeknez

V svetu Beverly Hillsa

Prišleki od zunaj

BRENDA: Koliko dni zapored lahko hodiš nakupovat, da te razglasijo za klinično mrtvo?
Walshovi so prišli iz Minneapolisa v Beverly Hills polni zaupanja, bili so navadni ljudje, preprosti, varčni, a velikodušni, simpatični in ljubeznivi. Nič skupnega niso imeli z novim okoljem.
Njuna otroka, Brandon in Brenda, pa sta se bila kar voljna prilagajati, bila sta bolj odprta in sprejemljiva za čare Dežele čudežev. Želela sta se spoprijateljiti z vrstniki in se vključiti v novo šolo. Kdo pa tega ne bi hotel? Brenda je potrebovala čisto novo, drugačno garderobo, s katero bi bila sprejemljiva za svoje po modi oblečene vrstnice. Brandon je bil zmeraj močnejši od obeh dvojčkov, vendar se niti on ni mogel čisto upreti zapeljivostim Beverly Hillsa. 'Zapeljevanje Brandona' bi bil lahko podnaslov vse serije, kajti njegova skušnjava niso bili toliko močni avtomobili ali alkohol, ampak razpuščena dekleta. Vedno znova oglašajoča se Brandonova vest pa je ena najmočnejših opor serije.
Medtem pa Brenda omahuje med površnostjo okolja šolske kraljice, v katere krog si prizadeva prodreti, in trdnim temeljem svoje prirojene moralnosti. Ne traja dolgo, da se začne tako zelo ukvarjati s svojim zunanjim videzom, da ji prešteva celo utripe srca. Njeno razmerje z Dylanom se rojeva počasi, potem pa ga nenadoma raznese in odtlej doživljata vzpone in padce. Kljub temu, da je v Beverly Hills 90210 še kup elementov, ki se razvijajo iz ene epizode v drugo, daje seriji glavno napetost ljubezenska zgodba med Brendo in Dylanom McKayem.
Prav presenetljivo je, da je postal glavna privlačnost oddaje prav Dylan. Njegove osebnosti v glavni epizodi sploh ni bilo, vključili so ga samo enkrat, vendar je takoj zbudil zanimanje občinstva – kot očarljiva in hkrati nevarna osebnost. Vsaka šola ima kakega Dylana, neprilagojenega potepuha z viharno preteklostjo in prihodnostjo, ki bi se lahko sprevrgla v tragedijo. Nič ne more rešiti takega človeka, kakršen je Dylan, kvečjemu ljubezen kakega dobrega dekleta.
Ustvarjalci nadaljevanke so svoje glavne junake obdali z močnimi antagonisti. Brandonov skušnjavec je zlat fant s prazno dušo – Steve Sanders. Dekle, ki ga spodbuja, naj posluša svojo vest, pa je njegova skrivna občudovalka, outsiderska aktivistka Andrea Zuckerman. Utelešenje čarov Beverly Hillsa je Kelly Taylor, ki je na poti, da postane prava čarovnica. Njeno nasprotje je sijajna Donna Martin. Tisti, ki bi rad vstopil v svet Steva in Kelly, pa je ambiciozni David Silver.
Vse te osebe predstavljajo del gimnazijskih izkušenj slehernega gledalca. Brandonov je polno: to so otroci, ki se zdijo preveč pridni, da bi bili resnični, in so v nesreči še očarljivejši. Brendo najdeš na levi in desni, kamor pogledaš: to so dekleta, ki pri priči prepoznajo ljubezen, ko pride mimo, a je ne znajo izraziti. Vsak pozna kakega Steva in ga sovraži ± kar zavida mu samozavestno zahrbtnost. Vsaka šola ima kako Kelly, nepredirno razredno lepotico, ki tu in tam da od sebe kako znamenje človeškosti. Povsod se najde kaka Andrea, ki je je polno na vseh hodnikih, ki prestreza udarce drugih in je zmeraj na strani razuma, a ji opreznost tu in tam le popusti. Dekleta, kakršna je Donna, se gibljejo v praznini orbite lepih,..toda veste kaj? Ti so lahko tudi tudi zabavni. V vsaki šoli je kak David Silver, nadležen kot kamenček v čevlju, a vendar eden tistih, ki ga bomo lepega dne volili, kajti ravno Davidi postajajo razredni predsedniki.
Igralci, ki upodabljajo te skoraj mitične stereotipe, predstavljajo enako raznoliko skupino, kot so junaki sami. Izbrali so jih poducenti te nadaljevanke med viharnim in neusmiljenim postopkom deljenja vlog.
Največ so stavili na Jasona Priestleya. Bil je prvi, ki so ga izbrali za vlogo Brandona, vendar je bil že določen za neko drugo nadaljevanko in na začetku ni maral podpisati pogodbe za več kot eno epizodo v Beverly Hills 90210. Če bi mu podaljšali pogodbo za nadaljevanko Sister Kate, bi si moral Beverly Hills 90210 poiskati drugega glavnega igralca. Portret, ki ga je Jason naredil o Brendonu, je prvovrstna igralska stvaritev, saj je sam v resnici daleč od pristnega moralista. Jason je v resnici vihrav mladenič, ki nenehno išče nova čustvena doživetja in je na to celo ponosen. Je član hokejskega moštva in se posveča bungee jumpingu (spušča se na elastičnih vrveh z mostov). Na prizorišču Bevery Hills 90210 pa je Jason gonilna sila dogajanja, ki spodbuja druge k vedno višjemu cilju. Odprt je in resnični voditelj.
Med vsemi nastopajočimi je imela največ igralskih izkušenj Shannen Doherty, ki igra Brendo. Bila je znana zvezdnica večji del svoje odraščajoče dobe. Pri dvajsetih letih, še preden je nastopila v Beverly Hills 90210, je že bila znana po vlogi v televizijski nadaljevanki Our House. Igrala je tudi v črni komediji Heather in sicer naslovno vlogo.
Tudi ona je čisto drugačna od lika, ki ga upodablja. Brenda je zrasla ob starših, ki so naredili vse, da bi jo obvarovali, medtem ko ima Shannen že večji del svojega življenja profesionalne stike z odraslimi. Brenda se bolj odziva na izzive od zunaj, medtem ko je Shannen tista, ki izziva. Brenda se trpinči z vprašanji, kako naj ravna in se vede, medtem ko je Shannen veliko bolj samozavestna. Brenda in Dylan sta ljubimca, medtem ko sta Shannen in Luke Perry potrebovala zelo dolgo, preden sta se znašla na isti valovni dolžini.

Se nadaljuje...

DVOJČKA

Hitro boste začutili, da se je v zraku nekaj spremenilo, da ne teče vse tako de best in da ni dosti samo nakladanje, da se zdej spoštujejo konkretna dejanja. Težave bodo s cashem, zato pa se vam lahko ljubezen zgodi. Odprite oči in razširite roke!

RAK

Prišel je vaš čas in popolnoma sami boste krivi za to, kako ga boste izkoristili. Lahko se imate the best, love, zabava, potovanje, lahko pa zabluzite v temačne in nič vesele misli, v katerih prav radi uživate in se smilite sami sebi. Lahko ste samo srečni ali pa nesrečni - izbira je vaša.

LEV

Nekako vam bo zmanjkalo idej, čeprav boste prisiljeni blefirati, kao, kako ste de best, v resnici pa vas nekaj žre in vam ne da miru. Probite se sprostiti in v miru poštekati, kaj vas grize. Bo takoj bolje, samo priznati si morate, da niste popolni in da imate težave kot vsi drugi.

DEVICA

Nervozni boste, še posebej, če ne bo nič dela ali česa podobnega. Prisiljeni boste zapolniti svoj čas aktivno, zato priporočamo predvsem izlete, po možnosti z ljubčki, da vam ne bo dolgčas in si ne boste nohtov grizli.

TEHTNICA

Stvari se bodo nekoliko ustavile, ne bo več vse tako easy in cool, boste morali malo več topline v odnosih sfurat, če hočete, da bi bilo bolje. Lahko se zgodi, da naletite na kakšnega trmoglavca, ki vam bo zatežil o svojih problemih - težko se ga boste rešili, zato morate biti odločni.

ŠKORPIJON

Tako je zdaj - lahko še imate okej, če ste pripravljeni sebe malo reskirat in svoj ponos. Lahko ste deležni najlepših ljubezenskih dni, lahko pa tudi samo težite, sebi in drugim, se prepirate... Poskusite uživati te dni v miru in romantičnem razpoloženju.

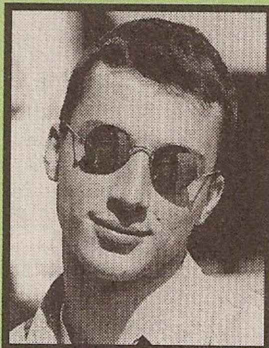
STRELEC

Počasi se boste morali nehati zanašati na pomoč zvezd - kar ste opedenali, ste, drugega pač ne boste. Zdaj se boste morali prilagajati drugim, bo pa težko, ker ste se navadili, da vse kar laufa samo od sebe. Opazujte druge, upočasnite tempo...

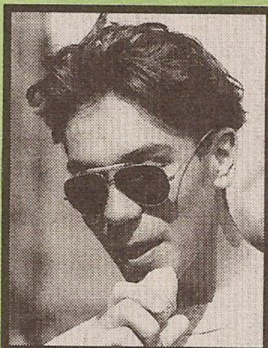

ZAPRT V DVIGALU

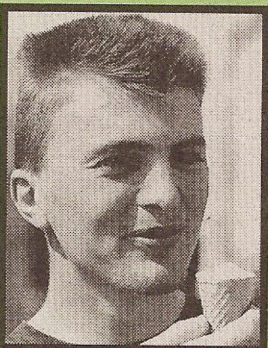
Peljete se v dvigalu, ko se nenadoma ustavi in ostanete zaprti v njem. To je lahko zelo grozno, če pa je po naključju v dvigalu tudi Sharon Stone ali pa Axl Rose, pa položaj verjetno ni več tako neprijeten in bi se najbrž kar zabavala skupaj kakšno urico ali dve. S kom pa si vi želite ostati v dvigalu?

Peter, 18 let, dijak Srednje kadetske šole
Če bi se dvigalo ustavilo, bi bil v njem najraje s full luštno bejbo. Upam, da se lift nikoli ne bi odprl.

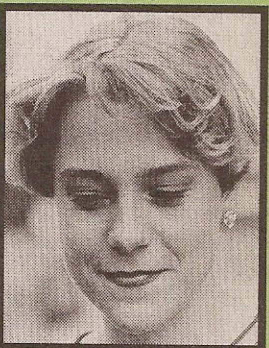
Grega, 18 let, Avtomehanikarska srednja šola
Rad bi bil zaprt s skrinjo sladoleda. In z žlico, seveda.

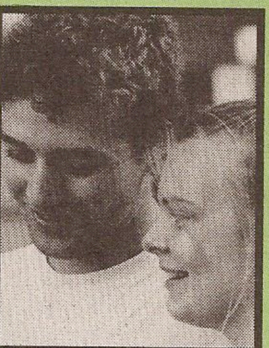
Ibro, 17 let, Srednja gradbena šola
Z Alijo Izetbegovićem. Z njim bi se pogovarjal v liftu. A o čem? To bi pa še premislil.

Lili, 17 let, Trgovska srednja šola
Rada bi ostala v liftu z zelo dobrim, nežnim in romantičnim tipom. V dvigalu bi žurala in počela vse, kar je mogoče.

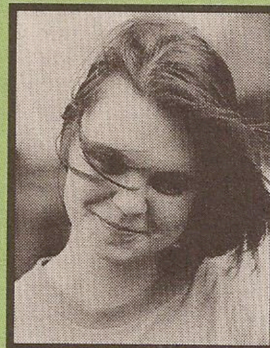
Barbara, 17 let, Srednja trgovska šola
Bila bi z nekom, ki bi me miril, ker bi bila panična. Po mojem bi bila vsa panična, morda pa tudi ne. Odvisno od okoliščin.

Vesna & Tine, oba 20 let, študenta iz Novega mesta
V Črnomlju, kjer stanujeva, ni dvigal. Če pa bi se vendarle kdaj ustavila v dvigalu, potem bi se gotovo ljubila. Nekaj časa, ne dolgo.

Rada, 17 let, Gimnazija Ledina
Malo sem premislila in ugotovila, da bi bila najraje zaprta s kakšnim dobrim prijateljem ali prijateljico. V dvigalu bi potem skupaj žurala in izrabila to, da sva zaprta v liftu.

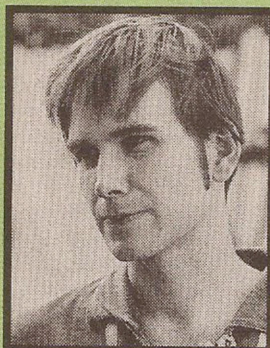
Petra, 17 let, Srednja glasbena šola
Želela bi si, da bi bila z mano prijateljica, nekdo, ki bi me znal potolažiti, da bi se počutila varno ob njem.

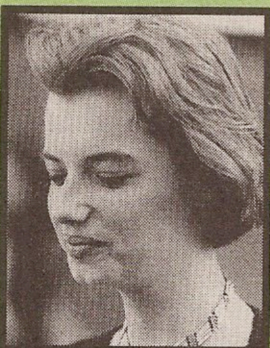
Ariadna, 18 let, Srednja glasbena šola
Jaz bi bila rada z Whitney Houston, da bi mi potem kaj zapela v dvigalu. Veš, takšni smo mi glasbeniki.

Gabrijela, 18 let, Gimnazija Trbovlje
Rada bi bila zaprta z Jonom Bon Jovijem. Kaj bi delala z njim? Tega pa še ne vem. Jaz bi bila verjetno panična, potem pa bi se malo pogovarjala. Če bi se rešila, bi ga povabila kam ven.

Sebastijan, 22 let, študent medicine
Rad bi bil z nekom, ki ga poznam. S prijateljem ali prijateljico. To bi bil čas za pogovor. Small easy talk. Stvar, za katero človek drugače nikoli nima časa.

Sonja, 18 let, Vzgojiteljska srednja šola
Najraje bi bila s fantom. Počakala bi, da dvigalo odpelje naprej. Se pa nič ne bojim, da bi kdaj ostala v liftu.

Sonja & Diana

Hello!

Tvojo rubriko beremo redno in je ful dobra (zakaj ni več nič o frizurah in make upu). Vedno občudujemo manekenke in jih primerjamo s puncami na Iztokovih fotkah, ni nam pa v bistvu jasno, zakaj taka blazna razlika. Ali so naše manekenke res toliko slabše? Ker si v Milanu, nas zanima, kako deluje ves ta biznis, kako rataš manekenka? Zanima nas tudi, ali bi kaj napisala o teh puncah. Pa ne mislit, da to zanima samo nas, še veliko drugih tudi, zato upamo, da boš odgovorila na naše pismo. Ajd čao.

Tvoje zveste bralke

Liv Tyler

Recepta, kako postati manekenka, žal, ni. Na prvem mestu je postava, ki mora biti skladna, vitka in visoka (kar pa ni povsem nujno, saj na primer najnovejša top manekenka Kate Moss meri le 173 cm). Seveda, čim lepši je obraz, več napak na postavi si lahko privoščiš. Obraz lep oziroma zanimiv ali nenavaden in predvsem fotogeničen. Lepa, čista koža, zdravi, dolgi lasje (ali pa tudi ne) in druge malenkosti, predvsem pa veliko vztrajnosti in sreče. Potem, ko se ti sreča že nasmehne in te ugleda kakšna agencija (čim boljša), moraš narediti foto knjigo (book) s svojimi slikami v različnih razpoloženjih, oblekah in frizurah. Nato te tvoja agencija obvešča o castingih, kamor skupaj z drugimi 70 ali 80 dekleti prideš z bookom in upaš, da boš mogoče ena izmed dveh ali treh izbranih. Nič preveč prijetno za tiste, ki niso pri vrhu. Milanski lokalčki, metroji, ulice in diskoteke so vedno polni raznih bolj ali manj uspešnih manekenk. Trenutno najbolj vroč obraz na sceni je **LIV TYLER**, 15-letna hči Stevena Tylerja (Aerosmith) in nekdanje manekenke Bebe Buell. Liv sem srečala v razvpitem lokalu Beau Geste, kjer zavita v oblake dima prepleše marsikatero noč. Ekskluzivno za Ž sem ji postavila nekaj vprašanj in prijazno, modrooko bitje s polnimi usti in porcelanasto poltjo in postavo, za katero bi marsikatera ubijala, mi je s precej nežnim glasom rada odgovarjala.

Z manekenstvom se ukvarja že kakšno leto. Živi v New Yorku skupaj z mamo, nastopila je v reklamnih kampanjah za Valentina, Esprit in revijah MademOiselle in Seventeen. V Evropi je prvič, februarja se je pojavila kot ena izmed treh ženskih modelov na moški modni reviji G. Versaceja.

Pravi, da z vsem skupaj ni pretirano impresionirana, konec koncev je zrasla na rokenrol koncertih, njen boter pa je Kissov slavni Gene Simmons, tako da ji je modni jet-set pravzaprav domač. "Kot otrok slavnih staršev si lahko totalno fucked up, lahko pa se iz tega kaj naučiš. Jaz sem prišla ven kar OK," pravi Liv. Mahnjena je na obleke, rada ima vso moško garderobo, moške čevlje in oprijete leviske. Sovraži izumetničen in prepotenciran stil. Najraje nosi usnjene črne hlače in čevlje v stilu sedemdesetih z debelimi podplati. Rada ima odštekane lasulje in umetne trepalnice, ki pa jih nikakor ne more namazati sama.

"Grunge je cool, ampak počasi gre out. Resnično vse je že narejeno v modi, kar pa je v bistvi okej, ker danes nosiš nekaj iz šestdesetih, jutri iz sedemdesetih, pojutrišnjem pa spet nekaj tretjega," pravi Liv Tyler.

V Milanu jo moti predvsem to, da je na ulicah toliko krzna. Nikdar ga ne bi propagirala in definitivno se ne bi slikala gola.

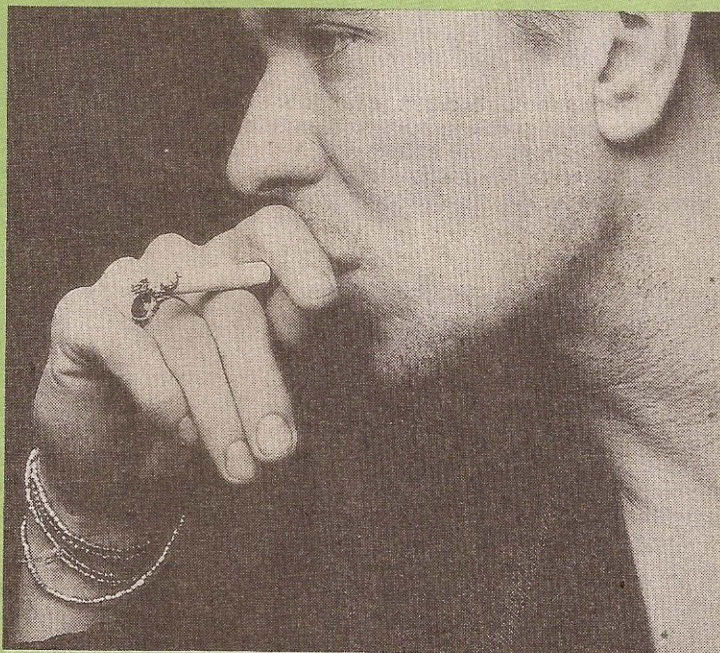
"Sovražim prozorna oblačila, skozi katera se vidijo prsi. No, če bi me Avedon (znani fotograf) hotel slikati brez zgornjega dela, s prekrižanimi rokami, mogoče. Ampak nočem nič prehitevati, sem premlada."

Moški? "Oh, tukaj so takooo seksi, čeprav mi je malo nerodno v garderobi, ko so v spodnjih hlačkah."

Prihodnost? "Nočem biti nekakšna top beauty kreatura. Madonna, na primer, ima toliko več moči in vpliva, ona lahko naredi prav vse. Če bom jaz slavna, bi rada naredila veliko več."

Teja Hegeduš

NAKIT ZA MOŠKE?

Kaj, spet se mu je zmešalo, boste rekli, ampak treba je tudi o tem kaj napisat. Punce obešajo nase morje različnega nakita, treba je tudi o tem povedat, kako naj se moški opicani. Nakit. En tak, res nekaj vreden, iz žlahtnih... Trajna vrednost, večna lepota, ah... Zlato? Ne vem. Res je nekaj na tej trajni lepoti, blesku tralalahopsasa... Ampak to ni to. Šparaš ko bedak zadnje pfenige, vržeš zlatarju 300 DEM in dobiš en plehec, ki je samo Z od zlata, drugo pa je baker, pa mogoče še kak safirček noter (od velikosti odvisno, koliko te bojo še za kamen odrli)... Ne, ne. Če se že greš kitit, si daj gor nekaj, kar se bo vsaj opazilo, kar boš čutil na sebi. Odpič, odštek, odrole totalka. Kje sem že bil? Aja, srebro, ja, to je pa nekaj, kar mora vsak dedec imeti na sebi.

Srebro je čudovita kovina, žal malce pozabljena, iz mode, cena ji pada. Zlato drži vrednost, je trajna valuta, srebro pa ne. Srebro kupujemo tisti fanatiki, ki damo nekaj na lep kovinski odsev, ne pa na to, kako bojo to naši vnuki prodali in se potem za tisti denar par tednov fino imeli. Srebrn prstan, uhan, obesek okoli vratu, veriga za ključe... To je v bistvu poceni šport, en tak lep masiven prstan bi se dalo dobiti že za okoli 200 DEM, kar niti ni tako veliko. Kaj se smejiš, probaj si kupit zlat prstan z eno lepo veliko lobanjo, pa probaj dati manj kot 500 DEM! No way! Največ smisla za srebrn nakit sem videl v Londonu, na Carnaby Streetu, morte tja. Splača se. V glavnem. Tam je ena trgovinica, čist neugledna, majhna, človek bi rekel, da se sploh ne splača noter, ampak Mucy je šel noter in imel je kaj videt. Tipo je megaprpizden norc. Dela v glavnem prstane in uhane, vse iz srebra. Hotel sem že kupit en tak lep lobanjaprstan, ko se mi je v grlu zataknil mercedesov šlepar (ne knedelj!). V glavnem, cena je bila 1000 funtov, prevedeno v marke 2500, v tolarje 175000. Tuuu mač! Sem ga vprašal, v čem je fora, pa je potegnil prstan iz vitrine in imel sem kaj videt. Notri, globoko v očeh lobanje (zelo velika lobanja, moram rečt), sta se skrivala dva briljanta (tako velikih diamantov še nisem videl v prodaji). Majko mila!!! Folk, to je nekaj, kar je treba pridet, videt, zmagat in imet!!! Drugi prstani so bili cenejši, ker je vanje metal tak, bolj poceni stuff, rubine, pa to... Ampak da vidiš ta nakit! Sem se že kar videl, kako hodim okoli, s prsti, srebrno okovanimi z raznoraznimi prstani, še ušesa bi si dal zluknjat za tiste diamantnosrebrne uhane, nos zluknjat za obroček, pa okoli vratu bi imel pet kil vseh možnih srebrnih obeskov. Tako pa sem se moral zadovoljiti z manijaškim odbleskom srebra in diamantov v mojih očeh in spizdit čimprej iz Londona, preden bi tipa zadavil in mu vse pobral. Spet me je odneslo nekam. V glavnem. Če hočeš bit megakul, si nabavi en lep obesek za okoli vratu, na lepem črnem usnjenem trakcu. Srebro namreč najbolj zažge kombinirano s črno barvo. Kakšen obesek naj bo, prepusti svoji domišljiji. Je pa še nekaj, ista scena, kot pri vžigalnikih zippo. Samo en kos je premalo, je brez veze. Tako moraš ogrlici dodati še srebrn prstan in, recimo, za tisti turbo libido obesek za ključe (beri prvo Modo za moške...), eno debelo ketno. No, ena taka lepa veriga bi lahko bila precej draga, zato se lahko zadovoljiš tudi s kromirano, se sploh ne bo opazilo. Pa šnalo za pas ne pozabi dati srebrno delat, pa... Pa... Seznam je neskončen. Samo na nekaj misli. Zlato bolj paše ženskam, srebro pa moškim. Opla! Nisem rekel, da srebro NE paše ženski. Nenenenene. Naj mi punce oprostijo, ampak kar je res, je res. Ne vem, zakaj, ampak na srebro ne dajo too much kaj dosti. Kaj čmo. Čeprav, mislim, ane, hm, ja, ena srebrna verižica, na njej obesek, lep velik, verižica dolga, obesek leži zataknjen v stičišču njenih bujnih prsi... Uaaaah, me že daje! Moram nehat nakladat, če ne bom cel kupleraj naredil. V glavnem, tipo, nabavi si srebrn nakit, očaraj svojo punco z njim, okuži še njeno pamet s srebrom, boš videl, kako bo kmalu blazno kul zgledala s svojimi srebrnimi joški... AAAHHH!!!

Silver Mucy

Mucy v kuhinji - *kuhan vinček*

Danes vam bom jaz nakladal o kuhanju, ker se je Jonas nekaj doma zagiftal s hrano in zdaj bolan leži. O tem ravno ne bi na široko pravil, ker se o mrtvih in tistih, ki se s hrano giftajo, ne sme grdo govoriti.

Ja. Sicer zdaj ni pravi letni čas, ampak jebi ga, če Rusi lahko poleti pijejo čaj, zakaj pa ne? Če drugega ne, je treba trenirat. Pa še od mojega recepta se ne boste zagiftali, tako kot nekateri. Okej, simpl zadeva, ki jo mora tipo obvladati, če hoče, da njegova izbrana ljubavi total dol pade. Preden začnem, naj opozorim, da to ni ribopecarski nasvet, pa tudi reklama za alkohol ne.

Vinčka skuhat. Jaaa, koko to paše, če je le prav narejen. In kako naj bo prav narejen? Recimo, da še pijan ne boš od njega? Simpl. No, najprej moraš prešteti vse svoje oboževalke. Glede na velikost lončkov lahko presodiš, koliko vina moraš dat. Ponavadi je en liter čisto dovolj. V glavnem, važno, kolk folka imaš, je to, koliko začimb boš noter ruknil. Gre pa tako: nageljnovih žbic noter vržeš toliko, kolikor ljudi bo pilo tvoj vinček, plus ena, za ziher. Cimet ne smeš imeti v prahu, ker potem pijača dobi okus po pudingu, kar pa ni kul, zato vzemi tistega v kosih. Za en liter bojo tri lušince ravno dovolj, oz. toliko, kot je folka, deljeno z dva. Sladkor. Ne smeš ga takoj stresti vsega noter, poskusiti in je kao v redu. To je še najbolj delikatna stvar pri vsem opravilu. Najprej ga daš, ko je vino še mrzlo, toliko, da neha biti kislo. Ko se malo segreje, poskusi. Opazil boš, da je lejga, lejga tiča, postalo bolj kislo. Aha, daš še kanček cukra noter. Ampak pazi, da samo uničiš kisel okus, vino ne sme postati sladko. Ko se še bolj segreje, bo spet še bolj kislo in spet boš dal kanček cukra noter. In tako naprej. Tik preden zavre, poskusiš in, če NI sladko, ti je uspelo. Mora biti ravno na meji. Kul. Potem začne zadeva blub blub vreti. Aha! Zdaj pa nekaj, kar mi Jonas ne bo nikoli verjel, vsaj do takrat ne, ko mu bom spešl zanj skuhal vinčka, da se prepriča v resničnost mojega kuharskega alkimističnega genija. Ko vino zavre, začne alkohol hlapeti. Alkohol kot visoko vnetljiva zadevica, seveda, lahko zagori. Vžgi ga. S tem boš skuril tisto blesavo peno, ki se nabere na njem, pena da rahlo karameliziran okus, pa še nekaj je: Če nočeš, da bi alkohol naredil kakšno škodo tvojemu poštenemu imidžu, pusti, naj zadeva vre, dokler ogenj nad vinom ne ugasne. To pomeni, da je zmanjkalo alkohola. Ampak, ko boš videl, da plamen pojenjuje, ne pusti, da gre vse k hudiču v rit, naj še malo gori, ko boš nesel lonec na mizo. To da tak fukiš feeling, da folk dol cepa od tega.

Vino se pije, ko je še vroče. Za kaj gre? Ko se ohlaja, kislina vedno bolj popušča in vedno slajše postaja. Ko se popolnoma ohladi, je moč kisline na ravni normale, s tem, da je pol kile sladkorja noter. Posledice si lahko predstavljaš. Vse skupaj bo TAKO sladko, da se ti bo njuška skupaj zlimala in potem te edino tvoja draga lahko reši, ti poliže ustnice s svojim špičastim jezičkom, ga zrine noter, te razlepi in...

ŽELIM POSTATI NAROČNIK REVIJE Ž

IME IN PRIIMEK

DATUM ROJSTVA

ULICA IN HIŠNA ŠTEVILKA

POŠTNA ŠTEVILKA, KRAJ

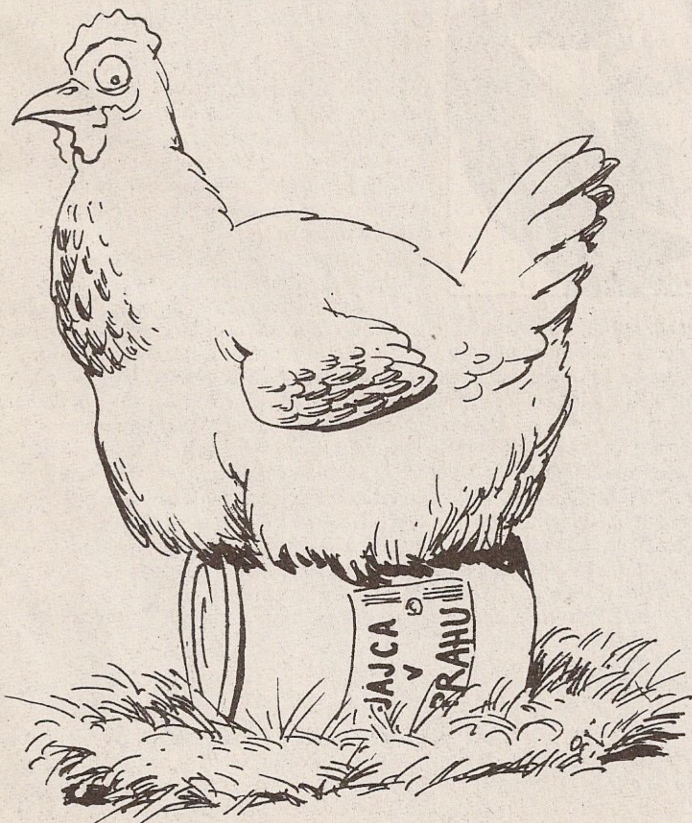
NAROČNINO BOM PORAVNAL VNAPREJ, PO PREJEMU POLOŽNICE

☐ ZA 6 MESECEV S 15 % POPUSTOM
☐ ZA 1 LETO Z 20 % POPUSTOM

DATUM PODPIS NAROČNIKA

NAROČILNICO POŠLJITE NA NASLOV
D.p. DELO – REVIJE p.o.
NAROČNIŠKA SLUŽBA
LJUBLJANA, DUNAJSKA 5
ALI NAS POKLIČITE NA TEL. ŠT.
118 255 int. 23 28

NAROČILO VELJA DO PREKLICA

No, konec koncev pa preveč sladko vino niti ni tako slaba pogruntavščina. Odvisno od tega, kako hitro bo tvoja draga poštekala, kaj hočeš od nje. Hm. Delikatna zadeva. Ma, pusti vino, to je brez veze, ker tako in tako ne boš mogel ta pravega Refoška dobit. Ah, da ne pozabim, črno primorsko vino je za kuhanje, belo primorsko za morske zadeve, kot so školjke in to, recimo, malvazija, beli štajerci so dobri za pitje, ampak ne po jedi, ampak kar tako, črni štajerci pa za luknje v želodcu delat. Včasih sem bil enolog in se rahlo spoznam. Šampanjec je tako samo eden pri nas in Zlata penina je dobra za koktejle, poleg tega, da je za vse drugo tudi de best, samo za kuhanje ne. Ah.

No, sem hotel reči, da je brez veze vino kuhat, razen če ni domače od kakega kmeta, ker tista fabriška vina so sama voda in se ti bo ZELO težko zgodilo, da bi se vnela. Če namreč daš samo čisto malo vode v vino, ga ne boš za boga ne vžgal. Tako je to. No, vino kuhat je en totalen jajc. Če takoj ne pomiješ, imaš sranje, ker je težko pomivat, pa če ne narediš prav, te zadane, pa če cimet pogoltneš dol ali pa nageljnovo žbico, boš tam končal, kot Jonas... No, ja, ne se zezat. Vam povem še en drug recept z vinom. Vzameš kriglo od pol litra, jo napolniš z ledom in noter zliješ drink po svoji izbiri. Najbolje kak sok, jupi z radensko ali kaj takega. Vino pa prišparaš in ga daš nekomu za rojstni dan in naj se on zajebava s kuhanjem in se gifta z njim. Potem vzameš slamico in SLUUUUURRRRPPPP. Od obilice ledu bo pijača mrzla še nekaj ur, pa led bo poskrbel, da ne boš mogel vsega naenkrat popit, počasi se bo tajal in ti po kapljicah dajal osvežitveno dozo. Če si pa preveč obupno žejen, pa lahko grickaš kocke ledu. Kmalu boš opazil poglede, polne zavidanja okoli sebe, vsi bojo imeli eno sparjeno juhgo v rokah, ti pa lepo FRESH FRESH cuzaš in grickaš in še lačen nisi potem, ah, zdej pa dosti. Misilm, odštekajte se.

Easy Mucy

Zdaj bo pa še moja padla. In Jonas - prav si imel, da se bo cel kup pisem usulo, saj ni čudno, ne? Stokrat že premlevamo ta bimbolov in ribolov in zdaj bo še moja beseda na odru. Ti moj dragi Primož! Sem povprečno dekle, ki rada fura, kot vsi mladi. Tipov sem imela dosti zase in kaj? Nič. Zakaj so bili oni z mano? Trikrat lahko ugibaš. Veš koliko časa si želim, da bi nekdo stopil k meni zaradi mene same in ne zaradi izgleda? Ampak ne, najprej joške, pol rit in noge in na koncu glava. Ne ti meni kakšne smo babe. Deci ste še večji bukselni. Saj ne rečem za vse. Naj ti napišem en lep enostaven primer!

Stojim v disku in k meni pride en dedec, ki ga vsaka od nog do glave premeri. Kaj je prišel k meni delat? Vprašanje. Zraven pa stoji en drugi, malo bolj tako - nima ravno kravate in polikane frizure in gleda naokoli kot preplašen otrok in si nič ne upa, jaz pa hočem ravno njega. Zakaj? Ker vem, da ni tak kot drugi. Saj se mu takoj vidi. Koga briga zunanjost? Kaj pomaga vsa lepota, če srce lepo ni (je rekel nekdo). Ne ti meni, da če je ena pička malo bolj tako, pa je bolj glupa po karakterju. In po možnosti še slišiš v soseski ne vem kakšne govorice o njej in se zmrduješ nad njo. Je ne bi najprej spoznal in potem sodil o njej? Pa bom povedala še nekaj bolj osebnega. Imam raje klošarje in čupavce in kište piva in kitare, čeprav sama nisem ne vem kakšen klošar. Včasih že, vedno pa ne. In zadnjič hodimo po cesti in eni... "Te so pa fine..."

Kaj ima to veze, kaj? Kaj zdaj, bomo po obleki gledali sočloveka? Saj vem, da je z vseh strani malo procentov takih ljudi. A to mi tudi ne govorit, kako ste ubogi tipi. Ko imate priložnost zaserjete stvar, zberete tisto, ki je na primer kot Cindy Crawford in potem se pomilujete. Ne me narobe razumet. Tudi take, kot je Cindy, so lahko dobre duše. Ne gledat zunanjosti!

Saj ti dam prav, Primož, za kar si napisal, samo bodi realen. Zaradi petih bab niso vse zajebane, ja? Išči malo, pa boš naletel na pravo. Saj verjetno je že kje, samo je ti ne opaziš. In še to. Ker so bili tipi taki, sem se tudi jaz spremenila. Tudi vi delate svoje, samo se tega niti ne zavedate! Ne iščejo vse Toma Cruiseja, da smo si na jasnem. Lahko so lepe ali pa malo manj lepe. Ampak čim niso ne vem kako opazne, jih nobeden ne vidi in ne sliši, potem pa je toliko objokanih pisem. Marsikje se skriva tudi nežno bitjece. Ti, Primož, si pogledal okoli sebe, kake babe imaš? Ali ima kakšna malo sala preveč in kak viden mozolj? In če bi šla po plaži ena taka, ki ji kopalke ne bi ravno kot ulite stale, zraven nje pa ena sex bomba. Pa ne reci mi, da bi se za uno drugo obrnil. Še opazil je ne bi. Jezik bi ti pa do tal visel, ko bi videl kolegico. In čeprav bi bila rahlo kokoškasta, bi raje z njo sedel v nekem baru, ker bi videl, kako jo tipi obletavajo, ti pa tako čast, da si z njo. Una pa bi tam sedela in si mislila svoje, da zakaj so tipi tako neumni. Pa bi lahko imela trikrat boljši karakter. Nisem od včeraj priplezala po njokih, ja?

Zato vsem, fantom in puncam, zberite se! Kritizirat ene in druge, ne sodit človeka po zunanjosti. Spoznajte ga in potem sodite. In ne zanašajte se na govorice. Spoznajte človeka, približajte se mu, vzpostavite kontakt. Človek je najprej navznotraj lep in potem na zunaj!

Hvala za razumevanje.

Jimy

A ni fejst pismo, kaj? Zdaj so pa deci na vrsti. No, kdo bo odpisal? Pa hitro! Pa ja ne bomo pustili, da bojo babe spet imele zadnjo besedo?

Jaz sem pa še vedno dolžan obdelati še nekaj tem iz desete številke (joj, kako je to že daleč), nekaj sem že nadaljeval v šestnajsti, saj bo, no, le malo potrpljenja. Saj se spominjate, debatirali smo o lastnostih, ki jih ženske pri močnejšem spolu še posebej cenijo in zaradi katerih so včasih pripravljene tipu tudi spregledati kakšno telesno pomanjkljivost. In da zato kdaj pa kdaj vidiš kakšno super mačko, ki ima ob sebi kakšnega na videz prav čudnega tipa. Kot je pravkar napisala Jimy (pa kakšno ime je zdaj to, hudiča, a smo v Afriki, al kaj?), človek je najprej navznotraj lep, šele potem na zunaj (kdo se zdaj spet nekaj reži, resno govorim). In punce se tega načela veliko doslednejе držijo, kot pa tipi. Hvala bogu, da je tako, bodimo pošteni, če bi ženske gledale na predvsem na moško zunanjost, potem bi marsikdo od nas grdunov kaj redko pimpeka namočil, je res? Res je! Mati narava je poskrbela tudi za slepe kure, da kdaj pa kdaj zrno najdejo. Kje smo ostali? A ja, obdelati je treba še tele moške lastnosti: možatost, pogum, avanturistični duh, muzikaličnost, poštenost, nepredvidljivost, energičnost, erotični naboj.

Možatost. Dec mora biti dec, baba pa baba. Nasprotja se privlačijo. Če so ženske krhke, nebogljene in nežne (no dobro, saj se ni treba takoj sarkastično režati), moramo biti moški možati, trdni, močni in pokončni. Ženske v svojem tipu nujno iščejo varnost. To pa ne pomeni, da v kakšnem disku razbiješ tipa, ki zine kaj neprimernega (glej šestnajsto številko), ampak da jo stisneš k sebi, kadar grmi, da jo potolažiš, kadar je žalostna, da jo rešiš pred pajkom v kopalnici, da jo držiš za roko, kadar gledata kakšen grozen film, da ne zganjaš panike, če kdaj obtičita sredi noči s pokvarjenim avtomobilom. To zadnje je še posebej važno!

Punce imajo nerazložljiv strah pred tehniko, zdi se jim, da bo v motorju, ki je pravkar začel čudno nagajati, nekaj vsak čas eksplodiralo. Spreten ribolovec se bo ob takšnih neprijetnih dogodkih znal obvladati in dajal videz mirnega, razsodnega in zbranega človeka, ki bo sopotnici vlil poguma in jo pomiril. Mirno bo pogledal pod pokrov, se poznavalsko nasmehnil, potem pa samozavestno dvignil palec mimoidočim avtomobilom.

Na noben način ne smeš trenuteka izkoristiti za kakšen bedni osvajalsko-erotični poskus. Nikakor! Ne bo nič. Ker jo grabi panika in boš dobil tako kajlo, da se ne boš nikoli pobral. Si že kdaj videl, kako brcne splašen konj? To ni nič v primerjavi s slabovoljno žensko, ki zna vrhu vsega še dobro pomeriti in ve, kje imaš šibko točko.

Poznam cepca, ki je imel v svoji stoenki pod armaturo skrito stikalo, s katerim je lahko med vožnjo neopazno izklopil motor na najbolj čudnih krajih. Kakšno naključje, draga štoparka, zdaj bova morala pa tukaj prespati... Se mu ni dobro izteklo, je enkrat naletel na eno trmasto, njen foter je bil avtomehanik, je vzela ključe iz prtljažnika in začela razstavljati motor. Ko ga je ravno prav razdrla, je rekla, da je stvar zanimiva in da bo najbolje, če gresta peš do najbljižje vasi in pokličeta njenega fotra. Tipa je oblival znoj, ampak ni imel druge izbire in sta šla. Lahko si samo mislite, kako je popizdil foter, ko je potem dva dni brskal po motorju in komaj odkril tisto stikalce. In mu je bila zadeva v hipu jasna. Kaj, takle pezde se bo takole zajebaval z mojo ljubo hčerkico?

Zgodba se je končala tako, da je potem foter tipu avto pripeljal domov v prikolici in mu ga stresel na dvorišče, da so se deli od motorja kar usuli po tleh. Tiste stoenke še do danes ni nihče več nazaj sestavil.

O jebenti, že spet je zmanjkalo prostora. Dragi ribolovci, nasvidenje do prihodnjič!

Jonas Ž.

P.S. By the way, a ste vedeli, da je še posebej mistična zadeva za ženske elektrika. Čeprav nikdar ne priznajo, so globoko v sebi še vedno začudene, kako da elektrika iz zidnega priključka ne steče po tla (tiste male lampice, s katerimi zamašiš električno pušo, pod najrazličnejšemi izgovori kupujejo

avtor DOBRO ZNAN
ŽIV-LJENJSKI PROSTOR
OZNA-ČITEV
UMETNO VLAKNO
OKRAJŠAVA ZA JARD
PREDSED. HERCEG-BOSNE (MATE)
NOSIŠ JO NA ROKI
TELIČEK
LAZAR
DELOVNI NALOG
PRAVO-SLAVNA SVETA PODOBA
LJUBLJ. VELEBLA-GOVNICA
LESENI OKVIR NAD VOD-NJAKOM
risar ŠE BOLJ DOBRO ZNAN
Z NJIMI GLEDAŠ
IGRALKA KIDMAN
KALCIJ. RUDNINA (NI APETIT)

ŠPORT NA SLIKI
OSEBNI ZAIMEK
EDEN OD CANKAR-JEV
INTE-GRIRANO VEZJE
TIPIČNOST
VDOVA JOHNA LENNONA (YOKO)
AM. PEVKA (JOAN)
VEČEROV TEDNIK
OMED-LEVICA
MOST V BENETKAH
ŽENSKA, KI JAMČI Z ŽIV-LJENJEM
OTOČJE V JADRANU
OLIVER TWIST
JETNIK
GRŠKI PRAOČE BOGOV (OCEAN)
OBLAČILO
KRAJ V ČEPO-VANSKI DOLINI
OSLOV GLAS
GLINA ZA PORCELAN
LIDIJA OSTERC
BUDIST. JEZIK
OŠKODO-VANJE
BIVA-LIŠČE ČEBEL
ATEK
IVAN LENDL
POKRAJINA OB LOARI
KAKTEJA Z MESKALIN.
DOLGA ČRNA OBLEKA SODNIKA
TRAPARIJA
DRUŽBENI RAZRED
KEITH OLSEN
LETO-VIŠČE PRI OPATIJI
IGRALEC HUNTER
ETIOPSKI KNEZ
NAŠ BALONAR ŠORN
PRIPR. ZA KODRČKE
ZDRAVSTV. DOM
AM. TE-NORIST (MARIO)
POKRAJI-NA V VOJ-VODINI
OSKAR NEDBAL
DOLPH LUNDGREN
RADIO-TELEVI-ZIJSKI SATELIT

Ž

✪Izdaja: DELO - REVIJE, p.o., zanj direktor Andrej Lesjak, skupaj z agencijo FAKTOR p.o., zanjo direktor Ivo Gajič, zanjga dubeden ✪Naslov uredništva: Ljubljana, Dunajska 5, telefon h.c. 118-255, fax 114-102✪ Glavni in odgovorni urednik: Jonas Ž. Žnidaršič✪ Strokovni sodelavci in sodelavke: Matjaž Ambrožič, Tine Guzej, Sonja Javornik, Anja Hrvat, Egist Zagoričnik, Easy Mucy, Milo Van Pašeknez, Sergij Tratnik, Mateja Jeras ✪Računalniški prelom in tehnično urejanje: Zvone Kukec✪Lektoriranje: Sonja Seljak ✪Tisk: d.p. DELO, Tisk časopisov in revij Oglasno trženje: FAKTOR, Koblarjeva 34, Ljubljana, tel. 444-144, 443-070, fax 441-995 ✪Prodaja: DELO REVIJE - MARKETING, Dunajska 5, Ljubljana Kolportaža: tel. 122-292, 318-971 ✪Rokopise in fotografije vračamo totalka. ✪Po mnenju Ministrstva za informiranje R Slovenije sodi Ž med informativne edicije, za katere se plačuje 5-odstotni prometni davek. ✪Sibomžezapomnu!

BILJARD

Spomladni razcvet

Hecno ime, kaj? Pomladni razcvet. To pa zato, ker se krogle na mizi ob temle udarcu tako lepo razcvetijo, iz sredine pa se požene navdušena devetica in pade v žep. Tako je, treba je potopiti devetico. Vsa skrivnost pa je v postavitvi, ko so enkrat krogle naštimane, lahko porinete palico stari mami v roke, pa naj useka med dvojko in petico, devetka bo padla sama od sebe. Dvojka in petica naj bosta ravno toliko narazen, da bela krogla ne more vmes, ne da bi se ju dotaknila. Ta dotik se bo prenesel na trojko in štirico, ki bosta v hipu odstranili osmico in pot do žepa je devetki prosta.

Jonas Ž.

What is this man doing?

Model leta

Mi glavni urednik tako en četrtek nazaj pod nos uturi list na kateremu je pisalo JANA. Bilo je vabilo za Bohinj, kjer naj bi se dogajale finalne priprave deklet, ki bodo 26. junija nastopile v Mariboru na prireditvi Model leta.
Ja, kaj pa sedaj, a? Ja, repotažo delat!... Nimam časa. Moraš... Če me pelješ. In me je. In sva pičila proti Bohinju.
Ko sva drvela mimo blejskega jezera, sva imela priložnost kratek čas občudovati folk, bolje rečeno dekleta, ki so se pražila na gorkem somcu ali pa namakala v hladni vodi. Moram priznati, da bi se jim rado pridružil, ker je bila sopara v avtu precej neznosna. Hrbet je bil kot s cianokolom pripopan na sedež in pluča so jokala in v grlu je bila puščava. Too much...A ja, še ena afera se je zgodila vmes, pred Bledom. Pozabila sva, da se gre v Bohinj čez Bled, jasno, bimbota. Ampak kriv sem bil pa'jaz valjda, ker sem mu pokazal napačen izhod iz avtoceste, čeprav je bil v bistvu pravilen, le nekaj več časa sva porabila, da sva prišla na pravo pot, ampak v bistvu to sploh ni važno, samo tako, da omenim, by the way, ko smo že pri tem, a ne.
Končno sva potem prispela do tistega famoznega hotela Jezero in medtem, ko je folk s Stopa, pa z Jane zunaj posedal in pljuckal, so dekleta pod vodstvom Nine Gazibare zgoraj v enem totalno majhnem in vročem cimru pilile gibe in poze za nastop pred kamerami.
Se mi zdi, da ko sva upadla noter, da so dobile še večjo tremo in so kar malo zgubile samozavesti, pa je potem kolega izvedel nekaj poz, da je bilo razpoloženje popravljeno. Nekatere med njimi so kar luštne, moram reči in če bo Bog dal, bomo kakšno tudi v Ž-ju specijalno predstavili, se razume. Kaj več o tem ne bi, ker boste že pravem času videli, katera bo.
Kasneje, ko se je sonce malenkost spustilo za Julijce, smo se odpravili še na jago, torej na foto session, kjer smo okoli jezera s fotoaparati preganjali dekleta in ulov, kot vidite, je bil uspešen.
Torej, dekleta bodo po moje do 26. tega meseca že pripravljena, brez treme, nerodnosti in polomljenih kosti nastopila pred malimi ekrani. Katera pa bo zmagala, pa je vprašanje. Zame izstopa predvsem ena, morda dve, ki imata vse takoimenovane zunanje atribute popolne, le morda še malo samozavesti in vse bo O.K.

Iztok Dimc

